

L'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568



L'ESTEL



www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL estel@premsaforana.cat

AMB EL PATROCINI DE



Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
i Mitjans de Comunicació

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXVIII. NÚMERO 651

15 DE MAIG DEL 2009

PREU: 2 €

FIRA DE SES SALINES



És la Família Bauçà-Garcies. El senyor Bauçà acaba d'obrir el Pil Custom Garatge de venda i reparació de motocicletes al carrer Francesc de B. Moll,56 de Ses Salines 971 649 106



Fa 1 any que na Nanci Fernández fa ceràmica artística al seu estudi des Llombarts. La trobareu a creativo5toelemento.blogspot.com exposició al Bar Llum de Sal del carrer Burguera Mut de Ses Salines. 659 890 947



Fa mig any que en Robert Chavez del Brasil ha obert la Bodega Llum de Sal al carrer Burguera Mut de Ses Salines. 971 649 773



Política i societat Henry Lee Lucas (29/04/2009)

Bruni i Tardà eclipsen la monarquia borbònica



Carla Bruni i Joan Tardà van eclipsar en poques hores a la monarquia. L'esplèndida primera dama francesa perquè va imposar la seva classe i bellesa davant la corona espanyola, en la seva vista oficial. El diputat català en canvi va tornar a atacar als borbons, retreient-los que amb tota l'ociositat del seu temps lliure, no hagin fet mai cap esforç per aprendre català, basc o gallec. Massa ombra en tant poc temps.

LA REVISTA DELS EMPRESARIS

Boicot als qui financen als nostres genocides

Si hi teniu un compte a la Caixa, a Caja Madrid, al Popular o al BBVA, heu de saber que esteu ajudant indirectament a finançar la radical d'ultradreta Rosa Díez que tan estima als catalans.

A més, el Popular és el patró del PP i el BBVA ho és del PSOE. Caixa Catalunya està vinculada al PSC i Caixa de Pensions a CiU. Així es diuen els amos i senyors (la Banca) i els seus majors o criats o saigs.

<http://www.directe.cat/puntdemira/la-caixa-si-te-diners-per-upyd-13895>

Felipe V i Franco foren Hitler per als catalans. UXD té les mateixes intencions però adaptades als temps que corren.

Anticorrupció deuria actuar contra els bancs que estan bloquejant la informació sobre els comptes de Carlos Fabra

El portaveu d'Iniciativa a les comarques de Castelló, Carles Mulet, ha qualificat avui d'extrema gravetat la constatació que molts bancs de Castelló continuen bloquejant l'entrega que en febrer de 2007 els va exigir la Fiscalia Anticorrupció referents a Carlos Fabra.

Aquesta no col·laboració amb la justícia d'eixes entitats bancàries, estan impeding, tal i com es publica avui, concloure l'informe dels perits d'Hisenda de la Fiscalia Anticorrupció sobre els moviments bancaris de Carlos Fabra, informació de gran importància per aclarir aquest cas de corrupció. Per tant, si realment existeix aquest boicot a col·laborar en la justícia, des de la mateixa anticorrupció s'hauria d'actuar d'immediat contra aquestes entitat bancàries.

Mulet ha recordat que Carlos Fabra apareix en prop d'un centenar de comptes com a titular o autoritzat, i que entre els anys 1999 a 2004, va moure 15 milions d'euros en aquests comptes, on almenys

6 milions d'euros no tindrien cap justificació "des del principi, aclarir els moviments bancaris ha estat una de les claus per aclarir el Cas Fabra, i que encara s'estiga apuntant a que hi ha bancs que no ha facilitat la informació, caldria vore si aquests han estat patint cap pressió política per entorpir el paper de la justícia, i actuar en conseqüència, traure un extracte, un informe o donar compte dels moviments d'un compte corrent és un acte que es dona immediatament donant-li a una tecla"

El portaveu d'Iniciativa constatat que el fet que es fera públic ara que en Setembre de 2008 la política judicial havia començat, amb la col·laboració de la Fiscalia Anticorrupció, a investigar en 20 entitats bancàries, fa que si ara s'argumenta que els bancs no estan responenent a les peticions, cal destinar un esforç en anar banc per banc, comprovar per què no s'ha respost, i prendre les mesures escaients. Però ens contraentendre la laxitud de l'administració de la justícia en aquest cas

Segons Mulet, "és del tot sabut que Carlos Fabra era titular de 19 comptes, i cotitular d'altres 75, i només en el 1999, no es van justificar ingressos en elles per valor de 6.000.000 euros, segons la pròpia Agència Tributària. L'excusa de que alguns d'aquells comptes eren de la Diputació, i no personals del President d'aquest organisme, no es sostenia, donat que els moviments econòmics en els comptes de la Diputació, han d'estar completament controlats i justificats".

El portaveu d'Iniciativa ha recordat que el propi Carlos Fabra va presentar recursos als procediments judicials, perquè no s'investigaren els comptes corrents seus, ni de la seua família "quan hom posa aquest tipus d'entrebancs, i no vol que s'investiguin els seus comptes, és perquè té alguna cosa a amagar, i a la majoria de mortals, tindre 94 comptes bancaris ens sembla ciència ficció. Una persona honrada no té por a que l'investiguin, i Fabra, i la seua família ho

ha impedit des del principi, i sembla que ara, per fi, comencen a tirar del fil, que pot demostrar el nivell de corrupció d'aquest personatge.

Castelló, 26 d'abril de 2009. Gabinet de Premsa d'Iniciativa del Poble Valencià

http://www.elsingulardigital.cat/cat/noticies/redistribuci_36388.php

Des de fora

Redistribució

"I es que rebre diners de l'estat és robar. Quan vostè rep una subvenció, quan vostè rep una beca, l'estan incitant a robar" Aleix Galvany

Una de les concentracions de més saviesa a la constitució americana és la següent a la segona secció del primer article:

"Representatives and direct Taxes shall be apportioned among the several States which may be included within this Union" i altre cop a la novena secció del mateix article:

"No capitation, or other direct, Tax shall be laid, unless in Proportion to the Census or Enumeration herein before directed to be taken."

En altres paraules, els pares fundadors del que fou la última experiència d'un país lliure, sabien que una societat lliure requereix eradicar la redistribució fiat de riquesa que empetiteix i corromp els homes, destrueix l'autonomia d'aquests i sembla la llavor de l'estancament i estagnació econòmica. Aquest mandat constitucional pretenia evitar aquesta redistribució.

Aquells homes per a controlar tal redistribució es concentraren en els impostos ja que no s'haguessin pogut imaginar un mecanisme tant diabòlic i pernicios per la civilització com la transferència directa de fons de l'estat a un grup de ciutadans concret. Compra de



voluntats. Teranyina d'interessos.

I es que rebre diners de l'estat és robar. Quan vostè rep una subvenció, quan vostè rep una beca, l'estan incitant a robar. Evidentment ja se n'han encarregat de que no ho percebem així. Tal és el camí recorregut vers el socialisme, vers la dependència, el camí de servitud.

Quan acceptes un benefici econòmic del govern estàs fent un mal negoci. Per a un limitat benefici material estàs renunciant a la teva llibertat renunciant a la teva autosuficiència. Estàs esdevenint dependent. Per exemple la població negra nord-americana de les inner-cities és partícip de la destrucció del seu país i de la seva pròpia destrucció com a comunitat. Des de que es varen vendre l'ànima al partit demòcrata per aconseguir viure de gorra, han vist la seva gent no només desproveïda de riquesa i dependent sinó progressivament degenerant educativa i moralment.

La saviesa de la constitució dels EUA es tal que aconsegueix un segon objectiu. Limitar la mida de l'estat, principal enemic de la llibertat, ja que el forçar aquestes taxes a ser proporcionals entre la població, asseguruen un nivell d'impostos prou baix com per a que les classes populars tinguin a bé a tolerar.

Justícia colonial

El tribunal europeu es compromet a atendre i respondre en català

Els tribunals colonials espanyols, que emeten totes les citacions, actes, sentències, etc, en foraster, com si en Franco encara fos viu, tornen a quedar retratats.

Reproduït de www.vilaweb.cat

DILLUNS, 27/04/2009

El català, llengua oficial del Tribunal Justícia de la UE

Avui se signarà un acord que permeti adreçar-se al tribunal en la llengua pròpia del país.

A partir d'avui, els ciutadans es podran adreçar al Tribunal de Justícia de la Unió Europea (UE) en català. A més a més, el tribunal es compromet a respondre en la llengua pròpia. També podran adreçar-s'hi, en la seva pròpia llengua, bascos i gallecs. Això serà possible arran d'un acord administratiu que

han de signar avui el secretari d'estat per a la Unió Europea, Diego López Garrido, i el secretari del Tribunal de Justícia, Roger Grass.

Aquest acord serà el primer d'aquestes característiques que signa un estat de la Unió Europea amb aquest tribunal. D'altra banda, el tribunal de Luxemburg és la única institució europea que encara no permet que els ciutadans s'hi adrecin per escrit en la llengua pròpia.

López Garrido va anunciar que després de les eleccions europees del 7 de juny, demanarà al Parlament Europeu que els eurodiputats puguin intervenir a l'Eurocambra en les seves llengües. La última paraula la té la mesa d'aquest organisme. Durant l'actual legislatura, la mesa del Parlament Europeu ja va votar en contra d'aquesta possibilitat, amb un sol vot de diferència.



BERNAT JOAN I MARI

Eivissa pel canvi: l'hora d'un nou impuls

Assumir els conflictes i resoldre'ls de la manera més democràtica possible sembla que constitueix la divisa de la Coordinadora d'Eivissa pel Canvi. Lluny d'amagar el cap sota l'ala, hom va decidir agafar el bou per les banyes (com dirien a Espanya) o agafar la vaca pels collons (com hauria dit Joan Fuster) i plantejar dues qüestions conflictives: la de la representació d'Eivissa pel Canvi a l'ajuntament de Santa Eulària del Riu, i el sistema d'elecció dels representants de l'Assemblea, quan algú dels que la representa directament (dues persones) dimiteix. En aquest segon cas, la qüestió havia estat totalment viciada per l'ús de la premsa per intentar forçar un sistema concret, enfront precisament del que l'assemblea d'Eivissa pel Canvi va considerar que era el més adient.

En un exercici democràtic

irrebatible, la Coordinadora va presentar les qüestions a l'assemblea general i aquesta va decidir. L'exercici assembleari d'Eivissa pel Canvi resultà, des del meu punt de vista, exemplar. En definitiva, ha de servir, un cop aclarides alguns dubtes que podien pre-existir, per iniciar una nova etapa i un nou impuls per al projecte que suposa Eivissa pel Canvi.

Perquè el nou impuls sigui realment multiplicador, i pugui il·lusionar i engrescar una bona part de la gent d'Eivissa que no se sent identificada ni amb el PP ni amb el PSOE, s'han de resoldre alguns dels problemes que Eivissa pel Canvi arrossega fins avui. Segurament el primer i més important és el divorci existent entre bona part dels càrrecs públics de la coalició i la majoria de la gent que forma part d'Eivissa pel Canvi, expressada clarament a les assemblees i a la composició de la Coordi-

nadora d'ExC. Els càrrecs públics han de tenir en compte dues coses fonamentals: la primera i òbvia, és que no poden entrar en contradicció amb allò que vol la majoria d'Eivissa pel Canvi. Des d'una mentalitat mínimament democràtica, un no pot dur a terme accions allunyades del que proposen la majoria de les companyes i companys de la coalició. En aquest sentit, sorprèn que persones com el conseller Miquel Ramon facin crítiques públiques de la Coordinadora, que en critiquin fins i tot la manca d'autocrítica, i que no s'apliquin la història a si mateixos: enlloc he vist una autocrítica del sr. Ramon ni la més mínima ombra de dubte sobre la pròpia actuació. Que, segons es veu, deu ser impecable.

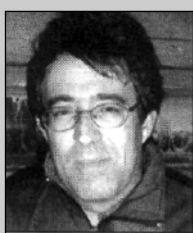
Entenc que, aplicant-hi el sentit democràtic necessari, les disfuncions que puguin existir entre els càrrecs públics i la coordinadora d'Eivissa pel Canvi s'haurien de poder

arreglar fàcilment. És imprescindible que tothom remi en la mateixa direcció per aconseguir que Eivissa pel Canvi sigui una opció cada vegada més sòlida en el panorama polític eivissenc. Es tracta no només d'una qüestió d'elemental sentit democràtic, sinó també d'una qüestió de pragmatisme i de responsabilitat.

L'última assemblea d'Eivissa pel Canvi obre, d'altra banda, una nova perspectiva pel que fa a les relacions amb el PSOE. Fins ara, el Partit Socialista havia anat fent la viu-viu a l'hora de negociar aspectes importants de la política eivissenca (i balear), tot fent-ho amb representants de la Coordinadora o amb alguns càrrecs públics, segons com bufava el vent, o com els anava bé a ells mateixos. A partir d'ara, i amb el colp d'autoritat de les bases a l'última assemblea d'ExC, crec que queda ben clar que qualsevol cosa que el PSIB-

PSOE vulgui negociar amb Eivissa pel Canvi ho haurà de fer a través de la seua representació legítima: la Coordinadora, escollida per les assemblees locals i per l'assemblea general d'ExC. És ben clar que, a partir d'ara, no hi ha lloc per a usurpacions en la representació ni per a cap altre tipus de malentesos.

En aquest nou context, després que la coordinadora d'Eivissa pel Canvi hagi refermat el seu paper, la seua legitimitat i la seua força, pens que hem de felicitar els seus dos nous membres, en Pep Toni Ramon Ferrer, representant de l'assemblea d'ExC del municipi de Sant Joan de Labritja; i n'Esther Serra Giménez, elegida per l'Assemblea d'ExC per a ser-ne representant directa. I desitjar, tant als membres de la coordinadora, com al conjunt de persones que treballen dins Eivissa pel Canvi, bona feina i bon encert.



ANDREU SALOM I MIR

Són bojos aquets francesos

Un amic escriptor de Perpinyà, de nom Joan Daniel Bezsonoff i Montalat (de pare d'origen rus i mare rossellonesa), autor d'algunes novel·les d'èxit, la darrera de les quals la molt recomanable **Una educació francesa** (L'Avenç, 2009), en què exposa l'experiència traumàtica (personal i col·lectiva) que han hagut de patir els nord-catalans amb el sistema educatiu jacobí de la República francesa, declarà no fa gaire a un mitjà d'informació nacional: "Sóc francès, però m'estic curant". Cal recordar, un cop més, els efectes devastadors que ha provocat, a moltes generacions

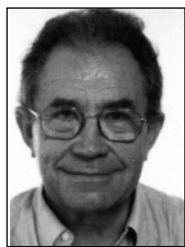
de catalans de més enllà de les Alberes, la terrible immersió escolar en francès? Allò sí que fou una veritable i autèntica immersió, portada fins a les darreres conseqüències: la imposició de la llengua del colonitzador als catalans colonitzats a través d'un sistema educatiu tan ferotge com eficaç, basat en la delació i el càstig, físic i psicològic (el mètode de la penyora, que castigava aquells alumnes que gosaven parlar català, assolí una perfecció aterridora). Actualment ja no cal recórrer a aquests procediments tan expeditius, car la gran majoria dels infants desconeixen la llengua i la cultura dels seus avantpassats i parlen només francès (de fet, a partir dels anys setanta, les autoritats franceses van començar a considerar la substitució lingüística pràcticament assolida, especialment a

les ciutats). Únicament l'existència de La Bressola, una xarxa d'escoles catalanes que subsisteix gràcies a les aportacions econòmiques de particulars i als ajuts de la Generalitat i d'altres entitats, suposa un intent, lloable i encoratjador, però ple de dificultats, de redreçar una mica la greu situació sociolingüística i evitar la culminació del procés glotofàgic.

En Joan Daniel, supervivent d'un genocidi lingüístic i cultural, sempre ha reflexionat, amb ironia i causticitat, sobre la seva història personal. El criaren els avis materns, al petit poble rossellonès de Nils, i fou el seu avi qui li ensenyà a parlar en el dialecte català de la regió, fet poc habitual a partir dels anys seixanta. En 'Bezso' (així l'anomenen els qui el coneixen de la seva època d'es-

tudiant) sempre ha estat molt agraït a l'avi Montalat, per bé que aquest mateix li arribà a confessar que si hagués sabut que el seu nét dirigiria el seu camí cap a l'estudi i l'escriptura en català, no li hauria parlat mai en la llengua de la *tribu*, una llengua estigmatitzada que, des de la perspectiva oficial de la República, no podia servir per res més que per a usos col·loquials molt restringits, però mai per a registres de caire formal o estàndard, i menys encara per al conreu literari (per a tot això ja hi ha, *naturelment*, el francès). Aquest és el missatge dominant del jacobinisme i que França ha portat maquiavèlicament fins a les darreres conseqüències (ho saben també prou bé bretons, corsos, occitans, bascos i alsacians). És el discurs que ha marcat de per vida diverses generacions de nordcatalans, de la

qual cosa en Joan Daniel, fill d'un metge militar de l'exèrcit francès, n'és plenament conscient. Ell mateix ha dit: "Jo no perdoni res, perquè ho recordi tot". La memòria, doncs, atrapar l'essència de les coses, esdevé quelcom fonamental per apaivagar les angoixants contradiccions que poden atrapar fàcilment tots aquells catalans de l'altra costat de la ratlla que intenten sostreure's a l'anquilosament paralitzant jacobí. Estic segur que en Daniel (amb aquest nom el tracto) estaria ben d'acord amb el títol que encapçala l'escrit, de la mateixa manera que tots dos sabem que l'única sortida, i l'única porta d'entrada, per als nostres Països Catalans, és la independència, molt més respectuosa, eficaç i solidària que els actuals departaments i autonomies que ens separen.



ALEXANDRE PINEDA I
FORTUNY

La intenció del títol, es refereix a la cavitat que té un vaixell i tota la càrrega, la vida que hi inclou, la que comporta. També ni podem dir, cos d'una nau. Totes les explicacions les amplio i trasllado al buc de la nació catalana, que no ho dubteu pas, és molt ric, curull de cultura i història - encara que sempre tergiversades. Tanmateix hem direu que hi ha moltes malures, realitats adverses, a la contra, bagatge perturbador, enverinat, droga dura que fa molts addictes dins de casa i en el veïnatge geogràfic de l'estat establert. També els mateixos veïns més pròxims, els del poble, de la ciutat, de l'escala poden ser, i ho són en un alt percentatge enemics de la nació catalana de la que vull fer-ne el panegíric. No vivim inermes, no tenim armes bèl·liques, agressives, però si raonables, ideològiques i plenament democràtiques. Us vull encomanar autoestima i optimisme per capgirar tota les malvestats polítiques, socials, econòmiques i culturals amb les que ens pressiona l'estat, ajudat aquest miserable imperialisme, per tots els colons i quintacolumnistes que tenim a casa.

El buc nacional català va ben ormejat de valors immutables, ara l'hem de noliejar cap a bon port, les nostres mercaderies ètiques són universals i aquesta és la nostra tasca de divulgació i d'esperonar la ciutadania. Tots els enemics, declarats, coneguts, o no, penseu que canviaran de camisa només vegin triomfar el nostre projecte internacional. No serem víctimes de l'autofàgia, ens estimem la nostra identitat, per tan farem el contrari: sebol·lirem, soterrarem-els mals averany, els múltiples enemics fugiran esperitats, pel simple fet de què no suporten la igualtat ni la democràcia, la seva escarida personalitat, ve adobada per l'odi, un odi que els manté eixorcs de tota mena de valors humans. Els nacionalistes espanyols són una carcassa bel·licista sense futur; deixarem espai a alguns conversos, tal vegada ho seran de bona fe, o oportunistes que s'ad-

equien a les situacions dominants.

De la desposseïció de bens i treball que ve practicant el regne espanyol envers Catalunya amb pretèrits històrics -més enllà de tres segles-, cal prendre'n consciència empírica, l'hem de fer arribar als nostres conciutadans. No podem restar impertèrrits, davant de la consagració de l'espoli fiscal i d'altres que exerceixen, d'un robatori de gairebé 20.000 milions anuals; ultrapassa els 6 euros diaris -mil de les antigues pessetes-, pensem-ho és per cada persona, i fem-ne números: reben la càrrega, els nadons, els infants, els jubilats, els discapacitats; així doncs, a una família de quatre membres Espanya li sostrau més de 24 euros diaris -quatre mil pessetes diàries. Una quantitat amb la que es pot sufragar la compra d'un pis, i amb pocs anys amortitzar-ho i/o tenir una quantitat ben galdosa per estalviar, tal vegada adquirir béns necessaris, potser engegar una activitat empresarial, tot això ens roba l'estat. El discerniment on ens porta aquest fet, la capacitat dels sentits de distingir el bé del mal, roman clara. Tota aquesta situació fefaent, és un mal que ens assetja, però que prenent-ne noció del mal, ha de servir de revulsiu, per a tothom i agrupar-se en l'ideari independentista, per donar suport a cada pas per aproximar-se a la de democràcia que representa el sobiranisme, la república i la confederació entre els Països Catalans. Vetem l'espai de la nació, a les conegudes fal·làcies dels vividors de la política d'avui.

A més dels valors positius que atresora Catalunya, com antiga nació capdavantera en avenços socials a tota Europa, els inconvenients de l'empeïment espanyol, se'ls ha convertit com un roc dur, granític, impermeables a la intel·ligència i a la raó, i com a conseqüència no són hàbils per a la convivència, no arribaran mai a la democràcia, la seva carta magna, no n'és pas, el seu assentament social, la seva legalitat, és un fet il·legítim. La seva llei està a la contra del benestar de la comunitat catalana. Res del que decideixen les institucions

El nostre buc

catalanes vincula a les Corts espanyoles, són un clamorós engany. N'hem escrit d'altres vegades en diversos dels articles de la seva constitució que els delata, es pot continuar en aquesta tasca si ens cal. La injunció formal, peremptòria, no admet dilació, és la divulgació d'urgència de la coneixença per àmplies capes de la població d'aquestes realitats econòmiques que arrosseguem, ens situa dins de tota mena de mals socials, culturals i lingüístics, i crea pous de pobresa horrosos, tenim cent mil llars sense ingressos. Per tant fem una crida a tothom fins i tot a aquell nou vingut que desconeixia la nostra realitat, i on ha anat a raure, que sàpiga que l'estat l'és una rêmora, un ancoratge que no els permetrà la prosperitat econòmica, cultural, espiritual..., que s'ha de salvar per tan els més convenient és apuntar-se a la nostra nau, a ser part del bagatge positiu que ompli els nostre buc.

Hem d'explicar arreu que l'idioma és l'arbre genealògic de la nació. No tenim lleis pròpies, sempre supeditats i sotmesos a la metròpoli, ens cal el poder per tenir les lleis coercitives de que gaudeix tot poble lliure. Hem remarcat unes línies més amunt les mancances econòmiques, per culpa de la brutal espoliació. Ara mateix l'aprovació del Pacte per la Immigració, té punts de bona voluntat, però toparan amb el regne, la llei d'immigració catalana no es troba en igualtat de condicions, el manteniment de la cohesió social i l'establiment del català com a llengua d'acollida aïrta -ensopegarà amb legalitats d'esperit imperialista. Si els cal a Espanya, aplicaran l'article 155 de la seva constitució, que ens pot anul·lar el poc moviment que ens permet la llei. Tanmateix, ens repetim, però cal fer-ho, el regne espanyol, i els homes al seu servei, són plegats, un obstacle per al benestar de la ciutadania, per a cada persona situada a Catalunya, sigui de soca rel o nouvingut rep sobre les seves espatlles un pes insuportable, que només se'n beneficien les suporoses crostes del nacionalisme agressiu i anorreador: Senzillament són els enemics de tot ciutadà català els

que en treuen profit econòmic, hegemònic i homogeneïtzador, el govern de la cinquena diputació (dita Generalitat), dient-se d'esquerres, treballa per assentar les desgràcies que ens provoca el regne espanyol.

Hi ha el nucli inspirador ideològic català universalista. Enfront un espanyolisme amb una dimensió estreta, provincial, que tot ho vol dins del seu poder tributari, sempre controlant les riqueses que produeix l'altri, sempre dins del seu domini lingüístic, on certament mai han actuat amb sentit humà, doncs la història ens remet que a Amèrica, i a la Guinea, on també com a Catalunya, van imposar la seva llengua a sang i foc. Cal amb urgència una submissió amb sinergies de dòmino democràtic internacional, on el coronat règim totalitari espanyol es vegi doblegat a l'expressió d'admetre de mala gana la llibertat d'altri, s'hauria de penedir del seu perenne procedir antidemocràtic, és imprescindible que hi afegim d'altres estats que han actuat a l'igual, amb formes tàcitament imperialistes.

REGLES: Per vertebrar la nació cada un dels ciutadans són -som- un actiu imprescindible. Aquests tindran veu i vot més enllà d'anar cada quatre anys a les urnes, amb serveis socials de proximitat, no només de sanitat i escolarització, també de drets i obligacions. Per els nouvinguts hi haurà condicions humanes de convivència, i concòrdia. La societat actual arreu en plena ebullició, li convé dissortadament, atencions i prevencions, aquestes dues són imprescindibles, així hi veurem policies si, però també assistents de totes les vessants, de relació de veïns, d'amistat, d'esport. A la nació catalana arrosseguem de fa tres segles inconvenients socials de tipus colonialista, la llengua castellana ha estat una imposició continuada d'ençà dels Decrets de Nova Planta: De vegades amb còmiques anècdotes, com quan el bisbe de Barcelona el 1715, va fer una proclama dient que no obeir al rei castellà Felip V, era pecat. Ara ens cal per la devolució de drets i constitucions, que tota la ciutadania es faci sabedora de la destrucció de la història

catalana per part del regne de Castella, esdevingut Espanya, un fita important sempre ha estat l'anihilació de la llengua catalana, la falsificació de la història, les seves ficcions contra la nostra història de base científica, que per això mateix és avui un revulsiu, un forniment de canvi renovador. Cal doncs, que tothom l'usi amb normalitat, demostris les seves capacitats reals de viure plegats i amb harmonia, molts dels nouvinguts saben en pròpia vivència com es va imposar el castellà en les seves terres anorreant llurs llengües, ara han de reconstruir, la seva reposició social serà situar un valor com la llengua territorial, la catalana, vital, rica, amb història com a eina imprescindible per viure en democràcia.

Votem!
Fem pujar la posició de Santiago Espot en el Rànquing Independentista.

Vés al següent enllaç <http://www.perecardus.cat/> i vota a Santiago Espot (si ho creus convenient) per fer millorar la seva posició en el rànquing actual com a millor líder per encarar i comandar la Independència de TOTA LA NACIÓ CATALANA.

Valencians !!
El primer afectat per la grip porcina a l'Estat espanyol està hospitalitzat a Almansa.

Una vegada més es confirma que el mal.....ve d'Almansa!

FRANK DUBÉ
Abril 2009



PERE FELIP I BUADES

4 milions d'aturats. Aturem la catàstrofe!

4.010.000 aturats. 800.000 més en tres mesos. Si seguim pel mateix camí, aviat seran cinc milions. Els treballadors no poden acceptar-ho i les seves organitzacions no ho han d'acceptar.

Per els treballadors, aquests quatre milions son un cop físic: famílies enfonsades, desnonaments i fam. Falla la terra sota els peus. A on ens duen? Fins a on arribarà això?. Miren a les organitzacions i se pregunten com sortir de qualque manera d'aquesta situació.

Des que va rebentar la crisi financera, el Govern ha aplicat la política del G20 i la Unió europea: bilions de diner de tots, pels banquers, llibertat d'acomiadament, expedients de regulació. El resultat és tràgic. Des de l'octubre se segueixen les manifestacions amb el mateix crit: **prou d'acomiadaments**,

eres no.

Una i altra vegada, dirigents sindicals i polítics han dit als treballadors que la política del Govern anava en bona direcció.

¿No està demostrant a on duu lliurar 120.000 milions als banquers?

¿No està clar on duen l'acomiadament lliure i els eres?

El Fons Monetari Internacional, la Comissió Europea, la CEOE... exigeixen al Govern que doni més milions als bancs i passi factura als treballadors atacant els salaris, les pensions, l'atur, la sanitat.

El Govern segueix donant diner als bancs i promet que la cosa milloraran. Que més vol que esperi la majoria treballadora? Ja prometé que no hi hauria 4 milions d'aturats.

Fa falta un canvi de política d'una vegada.

A les famílies treballadores

no els val que qualcú entrelluqui que l'economia se recuperarà amb el temps. No els valen discursos sobre un canvi de model, mentre estan sacrificant les seves vides als especuladors. Aquí i ara hi ha més d'un milió de famílies en les que no entra ni salari ni subsidi. Prou! Fan falta solucions.

¿És que no és hora de "congelar efectivament els acomiadaments" com reclama la principal confederació sindical italiana?

¿És que no és hora de llevar-los als bancs aquests 120.000 milions per crear llocs de feina?

¿És que no és hora d'aturar els desnonaments que afecten a centenars de milers de famílies?

¿És que no és hora de nacionalitzar la banca i les empreses que sigui precís per aturar la catàstrofe?

Els treballadors recolzaran

decididament qualsevol passa en aquest sentit.

La patronal, els mitjans de comunicació diuen ara que fa falta un pacte d'Estat, a fi que les organitzacions dels treballadors acceptin que aquests paguin la factura dels especuladors sacrificant els seus drets. No hi manca en les pròpies organitzacions qui proposi pactes amb els capitalistes i els seus partits.

¿A on poden dur pactes amb aquells que volen acomiadar més i a més bon preu destruint als treballadors i pobles? Allò que volen és fer-los nos les mans, fer-los les organitzacions.

"El VI Congrés Nacional d'UGT-PV se dirigeix al Govern i en particular al seu president, José Rodríguez Zapatero, a fi que adopti de manera urgent totes les mesures necessàries per: prohibir els acomiadaments, com ja proposen altres sindicats europeus.

Suprimir les ERE. Que se decreti el subsidi d'atur indefinit per tots els aturats, Que es redueixi l'edat de jubilació.

¿No hauria de ser aquesta la posició comú de les organitzacions sindicals i polítiques dels treballadors?

Cal aconseguir que les organitzacions exigeixin a Zapatero un canvi tot d'una. Que li facin veure que fou elegit per defensar els llocs de feina i no per fer la política dictada per la banca, les multinacionals, el G20 i la Unió Europea. Prohibició immediata dels acomiadaments!

Aquest és l'únic punt de partida per endreçar la situació, per abordar tots els problemes.

Els treballadors units amb les seves organitzacions per defensar i crear llocs de feina poden revertir la marxa cap a l'abisme i recuperar l'economia i l'esperança col·lectiva.

Víctor Alexandre: ERC, l'independentisme de l'ara no toca

"L'independentisme fora d'ERC o és extraparlamentari o fa el joc a Convergència". Aquestes han estat les declaracions de Josep-Lluís Carod-Rovira als mitjans de comunicació després que Joan Carretero publicés el seu famós article al diari Avui i es donés de baixa del partit en ser expedientat per la direcció per haver-lo escrit. Carod, com el conjunt de la cúpula d'Esquerra, és víctima del despit, i el despit fa dir coses molt galdoses. Sempre fot que algú et deixi perquè ja no ets ni l'ombra del que vas ser, perquè t'has degradat fins al patetisme i perquè t'has convertit en allò que sempre havies criticat. No tothom està preparat per escoltar la veritat, és clar, i encara menys per reflexionar-hi amb voluntat de millora. El més fàcil -i el més immadur- és defensar-se titllant el crític de mentider. I això és el que fan Carod, en partic-

ular, i Esquerra, en general: "No sols no és veritat que siguem lletjos, sinó que som més macos que ningú". I es queden tan amples.

Hi ha afirmacions, però, que produeixen vergonya aliena, i aquesta n'és una. D'entrada, és llastimós que algú s'atribueixi l'exclusivitat d'un espai que no és propietat seva. Ja sé que per dissimular el seu pensament Carod s'empara en la semàntica -al Parlament, certament, no hi ha cap més partit que s'autoproclami independentista-, però és evident que l'amoïna l'aparició d'una força menys claudicant que la seva que li pugui prendre no sols els votants indignats per aquesta claudicació sinó la parcel·la de poder que gràcies a ella ha aconseguit. Això, però, és només una cortina de fum per amagar l'autèntica i desoladora realitat: ara com ara, al

Parlament de Catalunya, no hi ha cap força política, cap ni una, que treballi per la independència nacional. Hi ha una força, això sí -cada cop més feble-, que ha trobat en el mot "independència" un esquer diferencial. Així, mentre CiU, PSC-PSOE i ICV usen, respectivament, l'ambigüitat, el federalisme i l'ecologisme per amagar, també respectivament, la indefinició, l'espanyolisme i el conformisme, els actuals dirigents d'Esquerra han trobat en el mot independència la pastanaga que els permeti eter-

nitzar-se en l'escardalenc poder català. I per aconseguir-ho, ves per on, es veuen obligats a fer el mateix discurs que tan criticaven de CiU: el de l'immobilisme. Avui són Carod, Puigcercós i companyia els qui diuen que la independència "ara no toca", que ara el que toca és la "pluja fina", les "polítiques socials" i la "gestió del dia a dia". Ara són ells els qui titllen d'eixelebrats, d'extremistes i de radicals els qui blasmen la submissió. El cert, però, és que mai com ara Catalunya no havia deixat de ser una nació per convertir-se en una vulgar comunitat autònoma espanyola. Mai, abans, cap president espanyol no havia sortit al balcó del Palau de la Generalitat a celebrar la "seva" victòria ni s'havia

passejat per Catalunya repartint quatre euros com si fos a Vil·lar del Río, l'esperpèntic poble castellà escenificat per Berlanga on els habitants es disfressaven d'andalusos per rebre l'Ajuda Americana. Mai, abans, Catalunya no havia estat presidida per un espanyolista obligat a recórrer a un curs accelerat de Diguí Diguí per amagar que no parlava la llengua del país després de gairebé quaranta anys de residir-hi.

No hi ha cap col·lectivitat que pugui fer polítiques socials sense capacitat per gestionar els seus propis recursos; no hi ha cap ésser humà que pugui dir si és de dretes o d'esqueres sense saber qui és, i per saber qui és necessita ser lliure. Lliure per poder ser, lliure per poder decidir, lliure per poder viure.

Reproduït de www.victoralexandre.cat





● “L'Església no existeix per a res més sinó per a dur els homes a Crist, per fer-ne petits Cristos. Si no ho fa, totes les catedrals, clergats, missions, els sermons, fins i tot la Bíblia mateixa, són simplement una pèrdua de temps. Déu no es féu home per a cap altre propòsit” (Clive Staples Lewis, 1898-1963, novel·lista cristià nordirlandès).

● “Has d'entendre bé quan la ment s'ha anat afinant, allunyada d'una meditació vulgar, i ha començat a trobar la claror pel fet que comprèn més fàcilment la meravella dels versets, tant en la recitació com en la lectura, i el cor exulta i fa callar la llengua. No cerquis cap més demostració, pel que fa a la foscó de la teva ànima, sinó quan manca per l'exultació de què adés he parlat, que s'abranda en el cor per escoltar o recordar els mots divins. Qui serà capaç de suportar la seva dolçor? I quin cos podrà aguantar-la, quan s'abat sobre ell aquest pensament que enlaira el cor?” (Segon Discurs sobre els capítols del coneixement, 78, Isaac de Nínive).



**CRIST, LA BÍBLIA
I ELS HUMANS**

● “Lo fonament d'aquesta vida és la veritat de nostre senyor Jesuchrist coneguda en les Escripures evangèliques” (Arnau de Vilanova, *“Lliçó de Narbona”*).

● “Los infants mascles devets...fer nodrir en l'escola de la vida evangèlica...per tal que no aprenguen en començament altre a conèixer e amar, sinó Jesuchrist” (Arnau de Vilanova, savi català, a *“Informació espiritual al rei Frederic de Sicília”*, 1310, època de màxima esplendor de la nació catalana).

● “Com més temps llegiu la Bíblia, més us agradarà; se us tornarà cada vegada més dolça; i com més hi entreu en l'esperit, més entrareu dins l'esperit de Crist” (William Romaine, 1714-1795, predicador anglicà i escriptor evangèlic anglès).

● “La nostra experiència cristiana ha de concordar amb la Bíblia. La Bíblia ens ha d'ensenyar i nodrir. Però no creiem en el Crist perquè Ell vingui a la Bíblia:

creiem en la Bíblia perquè Crist és en nosaltres” (Claxton Monro, clergue episcopal).

● “Per entendre el Llibre en la percepció genuïna, és menester de conèixer l'Autor abans de llegir el Seu Llibre. Per CONÈIXER veritablement Jesús tal com és, l'HEM de conèixer en l'experiència” (Martha Kilpatrick, autora contemporània de llibres cristians).

● “La Bíblia és un llibre meravellós. És la veritat sobre la Veritat. No és pas la Veritat. Un sermó pres de la Bíblia pot ser una meravella de sentir-lo. És la veritat sobre la veritat al voltant de la veritat. Però no és la veritat. Hi ha hagut molts llibres escrits sobre les coses contingudes a la Bíblia. Jo mateix n'he escrits alguns. Poden ser prou meravellosos de llegir. Són la veritat sobre la veritat al voltant de la veritat sobre la Veritat. Però no són la Veritat. Sols Jesucrist és la Veritat. De vegades la Veritat pot ser arruïnada per una multitud de paraules” (Richard Wurmbrand, pastor protestant de llengua alemanya, 1909-2001, màrtir a Romania, on passà 14 anys en presons d'isolament i sota tortures).



**CRIST I LA
GENT**

● “Jesús venia al món per consolar l'afligit i afligir el còmode” (No en consta l'autor).

● «Com el Crist pot ser també el Senyor dels qui viuen sense religió?» (Dietrich Bonhöffer).

● “Què bo té algú que pot caminar damunt les aigües si no seguim els seus passos?” (No en consta l'autor).

● “Un home que fos merament un home i digués la mena de coses que Jesús deia no seria un gran mestre moral. Fòra un llunàtic – al mateix nivell que un home que digués que és un ou passat per aigua – o més aviat un diable de l'Infern. Heu de triar. O aquest home era, i és, el Fill de Déu o es tracta només d'un boig o d'alguna cosa pitjor. Podeu fer callar-lo com a un ximplet, podeu escopir-li i matar-lo com a dimoni; o podeu caure als seus peus i dir-li Senyor i Déu. Però no proposem cap pocasoltada escudejadora sobre que sia un gran mestre de la Humanitat. Ell no ens en deixa la possibilitat: no ho pretengué” (*“Mere Christianity / Mer Cristianisme”*, de Clive Staples Lewis, 1898-1963, novel·lista cristià nordirlandès).

● “La trobada amb Jesucrist... Experiència que produeix un capgirament complet de tot l'ésser humà, ja que Jesús sols existeix per-als-altres. Aquest ser completament per als altres, de Jesús, és l'experiència de la transcendència. D'aquesta llibertat de si mateix, d'aquest serperalsaltres fins a la mort,

neixen l'omnipotència, l'omnisciència i l'omnipresència. La fe és la participació en aquest ésser de Jesús... La transcendència no s'assoleix en territoris llunyans i inaccessibles sinó en el proïsme cada cop més proper i accessible, Déu en figura humana!... l'home per als altres, és a dir, el crucifixat...” (Esbós d'un treball de Dietrich Bonhöffer des del seu empresonament pels nazis, pastor evangèlic de l'Església lliure, 1906-1945).

● “Una fòbia és un rebuig visceral, indiscriminat o exagerat a una cosa o a algú o a un col·lectiu humà. Crist anava amb gent malmirada, sospitosa, fins i tot inacceptable per al fonamentalisme de la seva època

(els fariseus i doctors de la llei mosaica): anava (i de vegades vivia “a costa”) dones, amb pescadors analfabets menyspreats pels doctors de la llei, amb zelots (independentistes violents, com Simó, segons s'ha dit, de fet van acusar a Jesús de “voler destruir el temple”, és a dir, una cosa així com de terrorisme), però també amb col·laboracionistes del poder opressor del rei Herodes i dels romans (un cobrador d'impostos com Zaqueu), amb dones de mala fama com la del pou o potser Maria Magdalena i anava a dinars i sopars al punt que els fariseus li deien “borratxo”. Això significa que Crist no tenia prejudicis, era lliure (segurament des de petit l'havien acusat de ser fill il·legítim) i parlava lliurement amb tot tipus de persones, inclosos col·lectius estigmatitzats, que és exactament el deure dels seus seguidors actuals, el que han de fer si així es presenta el cas, i ¿per què els homosexuals, o els llebreros, o els lladres, o les dones, o els independentistes, havien de ser excepció?. Ell vingué per a qui el necessitàs o el cercàs, no pas per als perfectes i orgullosos” (Autocitació).

● “Una reflexió de sant Beda el Venerable (672/3-735) sobre el psalm 125 en la qual comenta les paraules amb les quals Jesús anunciava als seus deixebles la tristesa que li esperava i ensem l'alegria que sorgiria de la seva aflicció (Cf. Joan 16, 20). Beda recorda que «ploraven i es lamentaven els qui estimaven el Crist quan el van veure presoner dels enemics, lligat, dut a judici, condemnat, flagel·lat, ridiculitzat, finalment crucifixat, travessat per la llança i sepultat. En gaudien no obstant els qui estimaven el món..., quan condemnaven a una mort vergonyosa a qui els feia nosa sols de veure'l. Es van entristir els deixebles per la mort del Senyor, però, en rebre notícia de la seva resurrecció, la seva tristesa s'esdevingué alegria; en veure després el prodigi de l'ascensió, amb una joia encara major lloaven i beneïen el Senyor, com en dona testimoni l'evangelista Lluc (Cf. Lluc 24,53). Però aquestes paraules del Senyor s'adapten a tots els fidels que, a través de les llàgrimes i les afliccions del món, tracten d'arribar a les alegries eternes i que, amb raó, ara ploren i estan trists, perquè no poden veure encara el qui estimen i, perquè mentre romanen en el cos, saben que estan lluny de la pàtria i del regne, encara que estiguin segurs d'arribar a través de fatigues i lluites al premi. Llur tristesa s'esdevindrà alegria quan, acabada la lluita d'aquesta vida, rebran la recompensa de la vida eterna, segons diu el psalm “Els qui sembraven amb llàgrimes cullen entre càntics” » (*“Homilies sobre l'Evangeli”* - *«Omèlie sul Vangelo»*, 2,13: *Col·lecció de Textos Patrístics*, XC, Roma 1990, pàg. 379-380).



**CRIST I PARAULA
DE DÉU**

● “La Paraula de Déu és una Persona. Quan llegim, hi veiem paraules o El veiem?” (Jacquelyn K. Heasley, autora evangèlica).

● “Crist és la Paraula de Déu. No és en certs texts escrits al Nou Testament, tan valuosos com són; no és en certes paraules que Jesús parlà, immenses i precioses; és en la Paraula que Jesús és, la gran manifestació que Déu fa en Jesús” (Phillips Brooks, 1835-1893, gran predicador estatunidenc).

● “La Bíblia és el bressol on el Crist ha estat col·locat” (Martí Luter, 1483-1546, teòleg alemany iniciador de la Reforma protestant).

● “Potser una manera d'il·lustrar el propòsit de la

lleï fos la de comparar la lleï a la palla del gra o a la closca d'una nou. Crist és la carn de debò que havia de venir al temps designat en la història. La lleï mosaica protegia, preservava, el missatge central d'un redemptor de la humanitat que vindria en la plenitud dels temps. La palla o la closca actuen com a preservadors fins que l'interior de la llavor és amanit per a menjar-lo o plantar-lo. Quan és hora de menjar el fruit sec dins la closca, trenquem la closca!: Ja ha fet la seva feina" (Gary Amirault, escriptor evangèlic).

● "La Bíblia és un llibre meravellós. És la veritat sobre la Veritat. No és pas la Veritat. Un sermó pres de la Bíblia pot ser una cosa meravellosa d'escoltar. És la veritat sobre la veritat sobre la veritat. Però no és la veritat. Hi ha hagut molts llibres escrits sobre les coses contingudes a la Bíblia. N'he escrits alguns jo mateix. Poden ser prou meravellós de llegir-se'ls. Són la veritat sobre la veritat sobre veritat sobre la Veritat. Però no són la Veritat. Només Jesucrist és la Veritat. De vegades poden arrubrir la Veritat sota una multitud de paraules" (Richard Wurmbrand, pastor protestant de llengua alemanya i origen jueu, 1909-2001, màrtir a Romania, on passà 14 anys en presons d'isolament i sota tortures).

● "La Bíblia en si mateixa no és la Paraula de Déu. La Paraula de Déu és una persona (Joan 1:1). Ni la Bíblia té vida, poder o llum en si mateix més enllà que en tenia la Torah jueva. Aquests atributs es poden atribuir a la Bíblia sols en virtut de la seva relació amb Ell qui és Paraula, Vida, Poder i Llum. La vida no és al llibre, com els fariseus suposaven, sinó únicament en l'Home del llibre (Joan 5:39)" (Robert D. Brinsmead, teòleg protestant exadventista).

● "Una manera en què l'Home-Déu ens revela a Ell Mateix, de totes les maneres, no és en una visió magnífica o un esdeveniment sobrenatural, sinó a les pàgines del que anomenem la Bíblia. Imagina-t'ho. És estrany. Un llibre. Per què no aparèixer-se simplement a aquell que El cerca i parlar-li cara a cara. No! Per què? Ens mataria. Se'ns enduria absolutament per ser afrontat amb el Real Jesús, perquè el Jesús en el qual hem acabat creient és un conte de fades, un follet jovial, un caràcter de fantasia. La Bíblia ens prepara per a Ell, oi? Utilitzant tipus, ombres, històries, sols per estimular el nostre desig i per acostumar-nos a Ell i al seu estil, així no quedem totalment impressionats quan El trobem" (Chip Brogden, pastor estatunidenc per la simplicitat evangèlica).

● "El significat sencer de comprensió espiritual és que veiem el que sempre ha significat l'Esperit. És una de les nostres lleis d'interpretació que tota la Bíblia tingui el Crist com a centre, i que l'obra de l'Esperit Sant en totes els designis divins vagi referida al Crist" (Theodore Austin-Sparks, 1889-1971, autor cristià).

● "Com més temps llegim la Bíblia, més ens agradarà; ens semblarà cada volta més dolça; i com més penetrem en el seu esperit, més ens endinsarem en l'esperit de Crist" (William Romaine, 1714-1795, predicador anglicà i escriptor evangèlic anglès).

● "Ens és permès amb els psalms anunciar-nos innocents, piadosos i justs? No ens és permès si sols ens fiem de les nostres forces o de la pregària del nostre cor pervertit. Sí, però, sí que podem i ho hem de fer, partint del cor de Jesucrist pur i sense pecat, de la seva innocència, de la que ens n'ha dat part en la fe. En tant que "la sang de Crist i la seva justícia han esdevingut per a nosaltres el nostre ornament i nostre vestit gloriós", ens és permès i hem de pregar els psalms de l'home innocent, com a oració del Crist per nosaltres i regal a nosaltres" "Otinger, en la seva interpretació dels psalms, ha fet aparèixer una profundíssima veritat, quan ha maldat per integrar tot el psaltiri en les set peticions del Parenostre. Ell ha volgut dir amb això que tota l'amplària i llargària de tots els

psalms no es tracta ni més ni menys del que hom diu en les oracions curtes de la pregària del Senyor" ("Viure en Comunitat", 1937, a Finkenwalde, de Dietrich Bonhoeffer, 1906-1945, pastor evangèlic de l'Església *confessant*).

● "La Bíblia és per a mi allò més preciós del món sols per això: em conta la història de Jesús" (George MacDonald, 1824-1905, novel·lista, poeta i predicador escocès).

● "El Crist és la Paraula de Déu. No sols en certs textos escrits al Nou Testament, valuosos com són, ni ho és sols en certes paraules que Jesús parlà, immenses i precioses; és en la Paraula, on Jesús és, la gran manifestació que Déu fa en Jesús" (Phillips Brooks, 1835-1893, gran predicador estatunidenc del s. XIX).

● "Quan llegiu un llibre en un espai fosc, i ve una part difícil, us feu cap a una finestra per aconseguir més llum. Així hem de portar les nostres Bibles al Crist" (Robert Murray McCheyne, 1813-1843, predicador i escriptor protestant escocès).



JESUCRIST I ELS HUMANS

● "Jesús és massa colossal per la ploma dels escriptors, per més hàbils que siguin. Cap home pot descartar el cristianisme "així com així" (Albert Einstein, a "The Saturday Evening Post", 26-X-1929).

● "Tota corona noble és i serà sempre en la terra una corona d'espines" (Thomas Carlyle, 1795-1881, historiador, crític i pensador social escocès).

● "El Senyor Jesús, és la meua rectitud, jo sóc el seu pecat. Ha pres a si mateix el que és meu i m'ha donat el que és seu. S'ha esdevingut en el que no era de manera que em pogués convertir en el que jo no era" (Martí Luter, 1483-1546, teòleg alemany iniciador de la Reforma protestant).

● "...Sols l'oració pot parlar dignament d'Ell" (Joseph Joubert, 1754-1824, moralista francès).

● "No cercaries el rostre del Crist en l'oració si no havies sentit ja la seva mirada posar-se en tu" (Jean Lafrance, autor místic catòlicoromà francès).

● "Des de la vinguda del Crist cap avant, les revelacions el fan conèixer segons el rang de pare, i de pare ho és de debò, perquè no vol usar envers nosaltres ni la senyoria ni el judici" (Centúries, 1:17 d'Isaac de Nínive o el Siríac, s. VII, impresa en traducció llatina el 1497 a Barcelona, als tallers de Jaume de Gumiel com a *Liber abbatis Ysach de ordinatione anime*).

● "Si Jesús es manifesta, dóna-li gràcies; si s'amaga, també: tot és el joc del seu amor" (Pare Pius de Pietralcina, 1887-1968, sacerdot catòlicoromà italià de la Primera Orde beatificat).

● "Jesucrist es l'espectador del teu combat. El teatre és la teua consciència, on es baten la teua ment i la teua carn. La ment està conforme amb la justícia de la llei, però la passió de la carn li fa la contra mentre la ment val posar brida a la carn. Gran lluita però Qui et guaita combatre, pot ajudar-te en el perill" "L'amor és la càrrega que el Crist es digna a imposar-

nos" (Aureli-Agustí d'Hipona, 354-430, Pare de l'Església, filòsof i teòleg llatinoafricà).

● "L'Il·luminat ens digué que si comprenem la buidor del món material... Llavors hi haurà tresors de Dalt, i pau que supera qualsevol enteniment i una felicitat que ens ha estat sempre del tot estranya" (Mahatma Gandhi, 1869-1948, independentista i místic indi).

"Considereu algunes de les implicacions serioses del mestratge de Jesús:

1. Mestratge insinua la nostra submissió completa i des del principi. És una salvació estranya la que no sap res sobre la submissió diària a Crist el Senyor.

2. Mestratge insinua la nostra disposició a servir. La conversió més excepcional en la història de l'església fou la de l'apòstol Pau, enregistrada en Fets 9. És interessant anotar dues qüestions de Pau fetes als versets 5 i 6: "Qui sou, Senyor?" i "què vols que faci"? Aquestes són preguntes d'un criat disposat.

3. Mestratge insinua obediència. Jesús deia a Lluç 6:46, "per què m'anomeneu 'Senyor, Senyor', i no feu les coses que dic"?

4. Mestratge insinua propietat. Si Jesús és el meu Senyor, em té completament, posseït i dins un tonell" ("Lord and Christ / Senyor i Crist", PG 5, d'Ernest C. Reisinger, pastor i autor protestant de Pennsilvania).

● "L'essència de la fe és satisfeta amb tot el que Déu es per a nosaltres en Jesús" (John Piper, *1946, pastor baptista nord-americà).

● "Indubtablement la presentació que fa Crist de Déu és més païble (que la de l'Antic Testament), però la dualitat d'actituds contradictòries que et preocupa en mi està present en Crist també. Francament, té tota la raó (en el seu context) en fer les seves "exègesis" atees, perquè el mateix que parla de pau, també va venir a portar l'espasa, i es molesta que la portin; parla de donar oportunitats, però també asseca la figuera; és un salvador que parla en paràboles a fi que no se salvin els seus oïdors; amb els fariseus no s'amida: cada vegada els en dóna fins i tot de sepulcres emblanquinats, i quan investigues t'adones del veritable sadisme amb què els va tractar, posant-los en evidència davant de tothom. I dic veritable sadisme perquè les interpretacions romanticoides i tendres de casos com el de la "pobreta adúltera", no mostren l'efecte que van fer les seves accions sobre els oïdors i, per tant, no revelen la crueltat amb què es va comportar. Imagina't: àdhuc sense saber com fou de dur, sembla contradictori i fa nosa a més d'un..." (Jerry, un catòlic teòleg).

● "I know Thee, Saviour, Who Thou art:

Jesus, the feeble sinner's friend!

Nor wilt Thou with the night depart,

But stay and love me to the end.

Thy mercies never shall remove;

Thy nature and Thy name is Love. /

Et conec, Salvador, qui ets Tu:

Jesús, l'amic del pecador feble!

Ni amb la nit marxaràs,

Però atura't i estima'm fins al final.

Les teves misericòrdies mai no trauran;

La teva natura i Ton Nom és Amor"

(Charles Wesley, 1707

ó 1709-1788, escriptor

d'himnes i predicador

britànic).



L' ANTIFEIXISME A MALLORCA. XV LLIBRE

(Les lluites del segle XXI)



MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Sa Pobla i el cinema en els anys cinquanta i seixanta (I)

El batle Miquel Crespi Pons, els llibres i opuscles que romangueren a casa dels seus pares quan hagué de marxar a Bons Aires foren essencials per entrar en contacte amb Miquel Costa i Llobera, amb el món literari català, amb la Renaixença mallorquina

Sovint em demanen sobre l'origen de la meua escriptura. Una pregunta que obliga a una certa reflexió i a pensar i repensar en els fonaments del món de l'escriptor. Quan hi reflexiono no puc deixar de pensar en sa Pobla, un dels principals fonaments damunt els quals s'ha construït el meu univers cultural i existencial. Sa Pobla i, evidentment, la influència familiar. Per part de la meua mare Francesca Crespi Caldés, influències d'una família conservadora, de dretes, molt relacionada amb el partit del dictador Miquel Primo de Rivera. Em referesc a *Unión Patriótica*, el partit del general abans esmentat i del qual fou destacat dirigent el meu oncle-avi, el batle Miquel Crespi Pons, el batle Verdera. I, per part del pare, el combatent republicà Paulino López, presoner de guerra a Mallorca en els anys 40, una influència cultural d'esquerra, molt lligada a la història del moviment obrer, a les idees llibertàries d'aquella generació dels anys 30 que volgué canviar el món.

El batle Miquel Crespi Pons, els llibres i opuscles que romangueren a casa dels seus pares quan hagué de marxar a Bons Aires foren essencials per entrar en contacte amb Miquel Costa i Llobera, amb el món literari català, amb la Renaixença mallorquina. En el llibre *Temps i gent de sa Pobla* (Gelabert, sa Pobla, 2002) i, més concretament, en el capítol titulat "Sa Pobla, Miquel Costa i Llobera i el batle Verdera (Miquel Crespi i Pons)" he parlat d'un aniversari de la inauguració de l'Escola Graduada -Escola que havia bastit l'oncle Miquel Crespi - en la qual, amb nou anys, vaig recitar "Lo Pi de Formentor". Pens que no és tothom que, en plena dictadura franquista, hagi pogut recitar públicament, almanco per a un públic de mestres i alumnes, un poema de la força i el vigor de "Lo Pi de Formentor".

Però la presència de Miquel Costa

i Llobera dins la meua vida ve de més lluny. Amb els anys, parlant amb els padrins, vaig poder anar esbrinant les relacions existents entre el batle Miquel Crespi i Pons, el batle Verdera, i Miquel Costa i Llobera. També amb el polític i arquitecte Guillem Fortesa i amb el rector de sa Pobla i director de la revista *Sa Marjal*, mossèn Joan Perera i Sansó, entre molts d'altres personatges de l'època.

Ho explicaré molt breument. Quan moriren els pares del batle Verdera, Isabel Maria Pons Bennàsser i Miquel Crespi Isern, és a dir els meus rebesavis, la meua família es mudà a viure a la casa que quedava buida. Era a començaments dels anys cinquanta i, el record del que hi vaig viure, les primeres experiències infantils, encara perduren en la meua memòria. Tots els records hi són presents, com si el temps no hagués passat, inexorable, i jo encara fos un al·lotet que, despreocupat, juga a les golfes de la casa. Aleshores l'oncle, el batle Verdera, l'ànima de la construcció de l'Escola Graduada juntament amb l'arquitecte Guillem Fortesa, ja havia emigrat a Bons Aires. Home de la famosa *Unión Patriótica*, malgrat certes concomitàncies regionalistes com ho demostren les seves amistats, l'arribada de la República va fer ensorrar molts negocis que tenia aparaulats amb comerciants propers al general Miguel Primo de Rivera.

El batle Verdera, abans de marxar a Bons Aires, d'on no tornaria mai més, havia tengut temps de construir-se un gran casal en el carrer de la Muntanya. Un casalot que encara existeix, presidit per les seves inicials, de què ja no podria gaudir. El casal, amb tots els mobles i llibres, restà en mans dels comerciants amb els quals tenia concertades algunes hipoteques. L'únic que se salvà de la desfeta varen ser alguns llibres i revistes que romanien, quan jo era un infant, a la casa dels pares del batle Verdera. I precisament aquell era l'indret on jo jugava de nin quan ens hi mudàrem a viure-hi. No cal dir que jo no sabia encara l'alt valor històric d'aquelles restes del que havien estat els interessos culturals d'uns regionalistes de dreta mallorquins. Em referesc a diverses edicions de mossèn Antoni Maria Alcover, a carpetes plenes de papers

esgrogueïts amb articles de Guillem Fortesa Pinya, l'amic arquitecte que dissenyà l'Escola Graduada impulsada pel meu oncle quan va ser batle de sa Pobla. Parl també de les primeres edicions de *Poesies* de Miquel Costa i Llobera, editades el 1885 o *De l'agre de la terra* publicat el 1897. Els exemplars de la revista de mossèn Perera i Sansó, *Sa Marjal*, hi eren abundosos. N'hi havia un bon munt que, al·lotets de sis o set anys, ens servien per a jugar a vaixelles que fèiem navegar a les piques de pedra picada del pati de la casa. Què sabíem, nosaltres, al·lotells de set o vuit anys, de les dèries i il·lusions regionalistes d'aquells homes de començament de segle! Un dia, l'oncle José i el meu pare, Paulino, que havien lluitat contra el feixisme en temps de la guerra civil, ens donaren una bona renyada per fer malbé unes revistes que, en la nostra ignorància, consideràvem que només podien servir per a jugar.

Les influències republicanes, antifeixistes vénen del pare, Paulino, i l'oncle José López, ambdós combatents de l'exèrcit de la República. Si per part del pare i l'oncle José m'arribaven notícies i alguns exemplars salvats de la cremadissa de la guerra, llibres d'Antonio Machado, Ramón del Valle-Inclán, Miguel Hernández, León Felipe, Rafael Alberti... per part de la família poblera, per les restes també de la desfeta econòmica i personal de l'oncle Miquel, puc anar esbrinant, parl de començaments dels anys seixanta, el que hi ha soterrat rere el cartró-pedra la "fastuositat" imperial espanyola.

La generació de republicans dels anys trenta és una generació que confia en la cultura, en el poder del llibre, en l'ensenyament com a eina per a canviar el món. Aquells revolucionaris dels anys trenta havien estat alletats pel material publicat per tota una sèrie d'editorials combatives, anarquistes les unes, socialistes les altres. Entre les anarquistes record que l'oncle em parlava de *Tierra y Libertad*, *Revista Blanca*, *Broch* de Barcelona, *Biblioteca Acracia* de Tarragona. Són els anys de fort activisme polític i cultural, anys en els quals s'editen les obres de molts escriptors del moment i també de clàssics del pensament anarquista mundial. Parlam de materials d'Abad de San-

tillán, Adrián del Valle, Anselmo Lorenzo, Federico Urales... Els socialistes publiquen des de l'editorial Gráfica Socialista, i els comunistes fan sentir la seva veu publicant nombroses obres de Lenin i Trotski. Però aquestes editorials amb què es formaren els nostres pares, l'oncle José, la generació d'esquerrans dels anys trenta, no solament publiquen els clàssics del pensament marxista internacional. Portats del seu esperit militant en el front cultural, de la seva fe en la cultura com a eina d'alliberament de la humanitat, es fan traduccions d'autors francesos com Barbusse i Romain Rolland, d'escriptors alemanys com Remarque i Arnold Zweig, dels estatounidencs Dos Passos, Dreiser, Upton Sinclair... Malgrat que en els anys trenta la taxa d'analfabetisme a l'estat espanyol arriba quasi al cinquanta per cent de la població, l'any 1931 la producció estatal de llibres assoleix els cinc mil títols. Els sectors d'avantguarda llegeixen, a part de Marx, Engels, Lenin, Lafargue, Rosa Luxemburg, Lenin i Trotski, obres d'Andrade, Joaquim Maurín i Andreu Nin. Per posar un exemple de les ganes esbojarrades de formar-se mitjançant la literatura, cal recordar que l'any 1931 s'editen 110.000 exemplars de la novel·la de Remarque *Sin novedad en el frente*.

Són aquests els autors, els llibres, les històries que la família em transmet a finals dels cinquanta i començaments dels seixanta.

No cal dir que el compromís polític amb l'esquerra antifrànquista, els anys de lluita clandestina per la llibertat, per finir amb la dictadura que ens oprimia d'ençà la victòria feixista del 39 ha condicionat igualment la meua obra. Bastaria repassar amb cura els títols de les novel·les, reculls de contes, poemes i obres de teatre publicades d'ençà començaments dels setanta per a copsar el que estam dient.

Hem parlat, doncs, de sa Pobla, de la família, del compromís amb la lluita per la llibertat... potser manqui el cinema en aquesta relació d'urgència de condicionants dels meus llibres. El cinema, els viatges, el compromís polític marquen la meua relació amb la literatura i la vida. Però és el cine-

ma el que fonamenta moltes de les troballes culturals que anam fent des de començaments dels anys seixanta. Sovint he definit el cinema com a part importantíssima d'aquesta "universitat" que conformen els centenars de pel·lícules que hem vist en els cines del poble, aquells inoblidables *Cine Principal* (Can Guixa), el *Coliseum* (Can Pelut), el *Gardenia*, *Salón Montaña* i el més modern, aquella meravella que s'anomenava el *Cine Montecarlo*.

Molt abans de la fundació del Cine Club Universitari de Palma; molt abans dels viatges a Londres, París, Perpinyà, Venècia, Roma, Florència, Milà, Sofia, Derry, Lisboa, Belfast i Dublín per anar a veure els tresors del cinema estranger, els films premiats als festivals europeus, les pel·lícules dels directors d'avantguarda dels anys seixanta – i també els clàssics del cinema francès, italià, soviètic... —, són les obres que podem veure en els cines de sa Pobla les que van conformant la nostra sensibilitat i ens obrin els ulls a mil descobriments, els ignots móns de fantasia que existien és enllà de la grisor nacional-catòlica, el tenebrós feixisme que ens encercla i vol aclaparar amb el seu sinistre alè.

El poemari *Temps moderns. Homenatge al cinema* (Universitat Autònoma de Barcelona, Barcelona, 2003) és un recordatori de la importància del cinema en la nostra vida. En el pròleg al llibre, David Jou parla de la importància cabdal de determinades pel·lícules en la vida de l'escriptor que presenta. David Jou escriu al respecte: "La interacció entre el cinema i la poesia no ha tingut, encara, la intensitat que caldria esperar. Els tractats sobre cinema i literatura es refereixen, només, a teatre i a novel·la com a fonts de guions cinematogràfics, però no acostumen a fer ni la més mínima referència a la poesia. És veritat, m'apresso a reconèixer-ho, que molts poetes han quedat fascinats pel cinema des dels mateixos orígens d'aquest art, i que podem trobar esments a pel·lícules i a artistes cinematogràfics en un cert nombre de poemes recents. Més encara, també és cert que els ritmes, les perspectives, les profunditats, els moviments i les imbricacions de les imatges cinematogràfiques han influït, de manera més o menys evident, el rerefons imaginatiu de la poesia actual. Però tenim la impressió que seria possible anar molt més enllà d'aquests contactes esporàdics o el·líptics. Una manera seria, és clar, que el cinema es convertís, explícitament, en el tema central d'alguns llibres de poemes. Aquest llibre apunta plenament en aquesta direcció.

‘Quan pensem en aquesta possibilitat poètica, semblen obrir-se moltíssimes perspectives. Un llibre, recordem-ho, va més enllà que un sol poema: ramificacions, ressonàncies, laberints, avingudes, intensificacions, són algunes de

les possibilitats d'amplificació i aprofundiment que es donen en el llibre, enllà del poema aïllat o del recull dispers. L'obra que el lector té a les mans és una valuosa mostra en aquest sentit: és un llibre ben travat, amb desplegaments concrets que s'estenen d'un poema a l'altre i que donen una cohesió unitària al conjunt poètic, travessat tot ell per una mateixa alenada creativa.

‘El conjunt de pel·lícules evocades és, això sí, tumultuós, divers, magmàtic, però aquesta diversitat cal·lidoscòpica queda equilibrada per la presència ubíqua del jo de l'espectador, esdevingut protagonista del llibre. Aquest espectador és alhora una persona concreta – l'autor del llibre – i tota una generació, la de l'autor, que trobà en el cinema un àmbit de llibertat enfront d'un món oficial asfixiant, una descoberta de les immenses possibilitats del món, en contrast amb una conculcació sistemàtica de llibertats elementals, i un desvetllament de sensibilitats i entusiasmes reprimits en aquell temps com a perills intolerables.

‘De les moltes possibilitats de descoberta del cinema –sentimental, aventurera, estètica, moral, ideològica–, l'autor –ben conegut com a agitador d'inquietuds culturals i polítiques de progrés– subratlla especialment aquesta darrera, és a dir, el cinema esdevingut un element central en una educació ideològica i política, convertit, alhora, en el centre vital d'una generació revoltada i impacient. D'aquesta manera, l'autor transcendeix la estricta anècdota personal i en fa un retrat de tota una generació i una època, amb una veu íntima que esdevé, sense necessitat d'altaveus sinó per pura sintonia amb l'esperit del temps, una veu col·lectiva.

‘L'autor ha apostat –com en altres llibres de la seva vasta obra literària– per un estil realista, discursiu, en llenguatge planer i directe, sense estalviar, d'una banda, detonacions ocasionals d'indignació ni la manifestació, en altres llocs, d'un to contingudament líric. La presència de lirisme i de revolta no és, però, l'únic contrast del llibre. També ho és la convivència naturalíssima de l'arrelament local amb la curiositat universal, manifestada no tan sols en la recepció de la multitud heterogènia i cosmopolita de pel·lícules, sinó també en els viatges –a París, a Londres, per exemple– per poder veure pel·lícules de caire polític o social prohibides aleshores per la dictadura que imperava a les nostres latituds. És un llibre, també, que estimula a reveure tota una sèrie de pel·lícules clàssiques, i que contribueix a fer prendre consciència, a les noves generacions, de tot un rerefons d'història i de significats que es perdrien si un es concentrés, exclusivament, en el cinema actual i oblidés les arrels de la breu però gran història cinematogràfica.

‘Aquestes són algunes de les característiques més evidents d'aquest llibre, que foren considerades pels membres del jurat que el declarà guanyador del Premi de Poesia Miquel Martí i Pol, atorgat per la Universitat Autònoma de Barcelona, en la convocatòria de 2002. Per la meua banda, com a autor, jo mateix, d'un llibre de poemes sobre cinema, em plau agrair a l'autor la generositat que ha tingut en citar alguns versos meus en diversos punts de la seva obra. Això em serveix, de passada, per esmentar algunes de les diferències entre els nostres llibres, que em sembla oportú de comentar ja que ajuden a copsar la gran diversitat que hi pot haver en diverses propostes de poesia sobre el cinema. Deixant de costat el to del llenguatge –a mi em fascina el ritme verbal, que procuro accentuar en el possible, en contrast amb el registre més directe que acostuma a utilitzar Miquel López Crespí–, en el meu llibre el protagonisme corresponia a les pel·lícules –a una imatge, una escena, o una evocació de conjunt–, mentre que aquí ho és, manifestament, la personalitat del mateix autor. El meu llibre, d'altra banda, és dividit en seccions dedicades a directors, actors i actrius, músiques i cançons (a partir de la segona edició) i mites i personatges, potser una visió més distant, més acadèmica i reposada del cinema –tot i que no per això menys fascinada ni menys intensa. Aquí, en canvi, el conjunt de les pel·lícules, en el desordre magmàtic de la vida mateixa, es barreja, se superposa, ressona i flueix en el context d'una aventura vital de coneixement i de rebel·lia. Finalment, el meu llibre privilegiava aspectes més estrictament visuals, sentimentals i conceptuals que no pas la dimensió social o política, centre d'aquest volum.

‘En definitiva, enllà d'aquests comentaris que voldrien ser útils al lector que busqui paraules per explicar l'atractiu d'aquest llibre, m'agrada acompanyar en Miquel López Crespí –un nom que conec des de fa tants d'anys, com a guanyador de tants concursos literaris i autor de tants llibres– en aquesta nova aventura poètica, exploració i testimoni atge d'un tema tan viu, des de la complicitat en la passió pel cinema i des de la diferència –benvinguda!– en el tot verbal i en l'estructuració del llibre. El cinema és tan gran, tan acollidor, tan inquietant, tan poderós, amb tant per fer i per dir encara, que per molt que en diem quedarà molt per dir-ne, en la veu de molts d'altres poetes”

En el llibre *Temps moderns. Homenatge al cinema* hi ha un poema que porta per títol "Sessió contínua". És el poema amb el qual comença el llibre i diu així: "La sessió contínua: per a nosaltres / universitat dels pobres, / curs permanent de poesia, / els misteris més fascinants / a l'abast de la retina. / Dins l'ambient flaire de perfums molt barats

/ i cruixir de cacauets intermitent. / El cap de setmana ens havíem posat la millor roba / i mumare ens donava tres pessetes. / Quina fortuna, tres pessetes dins la mà! / I en entrar al cine una estrident transformació / interior, / posseïts d'alguna cosa puixant i desconeguda. / Quan Franco apareixia en el NO-DO / els més petits ploraven desconsoladament / i els pares els treien de la sala, / educats, / amb por de no molestar al públic. / Per a nosaltres, / habitants de l'extraradi / o dels pobles amb carrers sense asfaltar, / la sessió contínua era el fastuós món de les aventures / esperat durant la setmana. / Enfosquida la sala, / els ulls fets a la penombra, / oblidàvem tot d'una classes feixugues / i consignes odioses: "Por el Imperio hacia Dios", / "España es una unidad de destino en lo Universal". / I de sobte: / gladiadors i romans, / regiments de cavalleria i indis, / caritatius conqueridors espanyols, / Agustina d'Aragó fent front a la cruel invasió napoleònica. / ¿Quin d'aquells al·lots no es va perdre amb les caravanes / o lluità contra els pell-roges sense saber encara / que els enemics eren els soldats, / i el poble arrasat, / el nostre poble?"

Ca'n Guixa i Ca'n Pelut (el "Principal" i el "Coliseum") eren els cines de la nostra infància i adolescència poblara. Costava tres pessetes anar al "galliner" amb els amics! Aleshores érem infants, uns jovençans que jugàvem a la pilota enmig de carrers –alguns encara sense asfaltar– i ens delia anar a contemplar els "quadros" d'aquestes cines. Els "quadros" eren les fotografies de la pel·lícula que els propietaris dels cines posaven a unes posts que penjaven a la façana. "Quadros" la majoria de vegades en blanc i negre i, més endavant, pintats a imitació del "tecnicolor".

Una mica abans que entenguéssim que allò que anàvem a veure era una "espanyolada" (sempre consideràvem el material fet a l'estranger molt millor!) el cine, per a nosaltres era anar a veure una pel·lícula de gansters o policies, una d'espases o de romans... També –hi eren les que més ens agradaven– les del "oeste" o de "vaqueros". Els més entesos de la meua colla –la del carrer Muntanya– estaven "especialitzats" en obres de "misteri", de "fer riure", "revistes" i "dramas"... Les de "terror" (especialment les diferents versions de "Dracula") també ens seduïen malgrat després, en arribar a casa nostra, al vespre, posàvem cadires rere la porta de l'habitació! "Verdes", no n'hi havia –per allò de la ferotge censura que, sabíem, tot ho tallava–. Però ja pels dotze o tretze anys, per a esbrinar si existia cap possibilitat o no de besada, ens apropiàvem fins al portalam de l'església. Allà –ulls ben oberts– si copsàvem, al costat

El PSOE i els seus esclaus

Política catalana i l'anunci fet per carretero a les pàgines de l'Avui

Dins la ratera

Salvador Cardús i Ros / Sociòleg i escriptor salvador.cardus@uab.cat

Cristina Losantos

No tinc ni idea de com es pot sortir de l'atzucac en què s'ha ficat la política catalana. Ho dic perquè dins la ratera no hi ha només el govern, sinó també l'oposició. El més grotesc és que a vegades sembla que els nostres dirigents no s'han adonat que ni uns ni altres no estan en condicions de sortir-ne, i que el seu combat per veure qui governa dins la ratera és més aviat ridícul. L'obsessió partidista, sovint els porta a discutir per repartir-se l'esquer. L'incompliment de l'Estatut i l'amenaça del Constitucional; l'espoli fiscal i la impossibilitat de gestionar la crisi econòmica i el seu impacte en la indústria del país; la intromissió pràctica de l'Estat en la supervivència de la llengua, en el model escolar o en el sistema financer català representat per les caixes d'estalvis, per posar alguns exemples, no està en mans dels nostres partits resoldre-ho. De cap partit, per molt que tots facin el valent. No n'hi ha cap que tingui una estratègia pensada per sortir de la ratera i tot es redueix a tàctiques per veure qui la governa. I vet aquí la causa del ridícul: amenaçar el gat quan s'és dins de la ratera.

PROBABLEMENT PER TOT AIXÒ, la reflexió de Joan Carretero a l'AVUI, feta des de fora de la gàbia -per un "metge de Puigcerdà", com irònicament es presentava al cap de pocs dies en un acte públic- ha produït una enorme inquietud dins la ratera. A la ratera no estan per bromes. Allà dins, s'hi han vist uns nervis desigualment repartits segons la manera com cada partit ha pensat que una possible nova oferta electoral independentista el podria afectar en el repartiment de l'espai disponible, certament escàs. Si han cregut que no els afectava directament, s'ho han mirat -equivocadament- amb displicència. Si ho han vist com una intromissió en el propi espai electoral, hi han reaccionat amb ira, fent judicis d'intencions temeraris, sense voler entendre de què va l'envit.

VIST A UNA CERTA DISTÀNCIA -els tacticismes polítics a la gàbia fa temps que m'han deixat d'interessar-, m'atreveixo a fer algunes observacions a propòsit de l'incident. En primer lloc, l'article de Carretero diria que parlava en nom d'allò que passa fora de la gàbia. En una proporció difícil d'establir però cada dia creixent, hi ha un independentisme que se situa per damunt de l'eix dreta-esquerra i que en té prou de pensar que la situació actual és econòmicament insostenible i políticament inacceptable. Hi ha des d'empresaris, passant per professionals liberals de tots els nivells i sectors, fins a assalariats, funcionaris, estudiants, policies, jubilats i vídues. L'independentisme és interclassista, com el Barça. Com ha de ser per poder triomfar políticament... No és que aquesta gent no tingui interessos a dreta o esquerra, sinó que sap que hi ha un obstacle previ i comú: Espanya. I, ni que mai no ho diria d'aquesta manera, cada vegada que el president Montilla ha advertit els espanyols que o es resolien les qüestions pendents de manera favorable o es produiria un gran desafecte, crec que ha partit exactament de la meva mateixa constatació, per bé que amb prudència ho hagi volgut situar en el futur hipotètic. Cada dia hi ha més població catalana que té la convicció que és esquilada, que a més se'n foten i que sap que, de fet, l'autonomisme de què tant havien lluit els espanyols, està a punt de fer fallida. De manera que no és una estupidesa pensar que una oferta electoral estrictament independentista i ideològicament transversal, pensant en ara mateix, podria recollir no tan sols el vot desenganyat d'ERC i CiU -que ja és molt, sinó part del que encara té però que cada vegada que va a votar, vacil·la.

LA REACCIÓ DINS LA RATERA HA ESTAT de nervis, perquè s'ha interpretat com si Carretero també volgués entrar-hi. No ho sé, però crec que s'equivoquen. Si es tractés d'entrar a la gàbia, un cop dins, Carretero personalment o el projecte que el metge de Puigcerdà sembla que suggeria a l'AVUI, es trobaria amb les mateixes lim-

itacions de la resta de partits. És per això que tinc la impressió que la novetat del que proposa l'antic conseller de Governació -estem parlant en el pla del discurs polític- és que se situa fora de la ratera. No conec prou el doctor Carretero, però, fins i tot quan era al govern, pensava i actuava com un *outsider*. Sembla que amb Maragall es van clissar de seguida, i automàticament la desconfiança va ser mútua. Qui millor que Maragall per veure venir un altre *outsider* com ell mateix? I és que entrar al Parlament amb el projecte principal de promoure una declaració unilateral d'independència, des del meu punt de vista, ja és situar-se just fora de la ratera on s'han ficat tota la resta de partits i de la qual no volen sortir ni tan sols en el pla retòric del discurs. Ja sabem que ERC vincula la possibilitat de la independència a l'expectativa d'ocupar, sembla que prèviament, l'espai polític d'esquerreres. Al PSC no tan sols no han tremolat, sinó que han vist que ERC els confortava en el seu catalanisme tebi. I a CiU, el sector més sobiranista, ha dit que de la independència "no en fa cavall de batalla". Encara bo que Oriol Pujol situava aquesta aspiració "en la neurona de qualsevol nacionalista", perquè -tot i confiar que els nacionalistes en tinguin més, de neurones- com a mínim aquesta mena de sentiments ja queden més ben localitzats que no pas on fa anys els havien col·locat honorables antecessors del seu mateix partit: a les vísceres.

UNA ALTRA COSA ÉS DISCUTIR LA possibilitat real de desenvolupar el projecte polític que s'intuïa en l'article de Joan Carretero al nostre diari. Calen diners, caldria superar obstacles mediàtics, caldria jugar net per part de la resta de partits i, sobretot, caldria comptar amb lideratges sòlids, resistents a l'enorme risc personal de qui s'hi comprometés. Vistes algunes reaccions, potser ni tan sols els que comparteixen l'objectiu polític i que ara militen en els altres partits, farien un salt en el buit tan gran i sense xarxa. Les gàbies, les rateres, tanquen, però també protegeixen.

HE DIT QUE NO SÉ COM

ES POT SORTIR de la ratera de la política catalana. I menys aquests dies, que els gats es passegen per aquí, vetllant-la. Però si la situació d'encallament s'allarga, si es resol malament el finançament, és difícil d'imaginar amb quin programa els actuals partits podran anar a les eleccions del 2010 sense parlar de gats i només discutint de com repartir-se l'esquer. Serà en aquella circumstància, doncs, quan potser és veurà més clarament l'oportunitat de posar en qüestió l'existència de la mateixa gàbia. Tot i que el millor seria que tots els que ara són dins s'atrevisin a parlar-ne. I a sortir-ne, es clar.

Notícia publicada al diari AVUI, pàgina 26. Dissabte, 25 d'abril del 2009

Si vols rebre informació directe de *Regrupament.cat*: <http://www.reagrupament.cat/>

Escriu un correu a

organitzacio@reagrupament.cat

Carta oberta a Joan Carretero

O viure subordinat o sent l'amo de casa teva, o fer un pas endavant per decidir com administrar les necessitats de la teva família. Fer el pas voldrà dir encetar un camí irreversible on molt probablement hi deixis la pell... O la teva vida política, per la gran quantitat de desagraïts, panxa contents i floreros que ens envolten ja que et posaran traves i pals a les rodes. Dirigents polítics de tots colors, empresaris, funcionaris i un llarg ecètera de gent que llueix paraigües quan fa sol, però són incapaços de desplegar-los quan plou. És per tot això que estic d'acord amb tu **CARRETERO** de fer el pas endavant unilateralment; ja que els nostres ex-amics d'Esquerra que ho havien de fer han decidit que viure de lloguer i agenollat, però amb la panxa plena, és millor.

Abans amb menús de 10 euros passaven, ara tot és a la carta. Què hi farem?

I després de tot això la pregunta del milió de dollars: Què hi guanyarem essent independents. I jo mateix em responc:

A mig termini autopistes de

franc, llibres de text gratuïts per la mainada, ordinadors a les aules, beques pels estudiants... s'acabarien les llistes d'espera a la sanitat, les jubilacions amb pensions dignes, subvencions reals pel patrimoni arquitectònic, carreteres adequades, trens que funcionen, ciutats netes, posant-se al nivell dels països del nord d'Europa. En resum, tindriem un país endreçat.

Implantar la duresa democràtica què vol dir drets i deures. Si tens papers cap problema, però si no has de retornar al teu país d'origen: aquí no hi cabem tots. Catalunya té el dret de decidir qui volem que entri al nostre país.

Poder administrar els nostres ports i aeroports i línies ferroviàries, procurar que la llum i l'aigua estiguin l'abast de tothom a preus raonables. I tot això i més, amb els nostres diners que ara marxen a Madrid i no tornen. I encara ens en quedaran per ser solidaris amb altres països del món, inclosos els d'Espanya. Hem de buscar aliances exteriors per donar a conèixer la nostre condició de país colonitzat. Si els famosos de torn ens ajuden serà més fàcil. GASOLS, FERRAN ADRIÀ, PADROSA, SALA MARTIN i etc... I sinó ho hem de fer sense ells, també ens escoltaran perquè temin raó i el mateix dret que els altres països del món. Tot això és el complement a la dignitat de la persona que te la sort de tenir país propi i no de viure d'engrunes llogades.

De Joan Illa i Casellas de Ulla

El dia 19 va sortir publicat al diari AVUI un article de Joan **CARRETERO** que ha convulsionat el món sobiranista català i ha suscitat reaccions per a totes bandes, o deixant indiferent a ningú. He intentat resumir en 5 punts el que diu:

1. Espanya no respecta Catalunya, utilitza la crisi per incomplir i reparteix diners per altres coses...
2. Amb Espanya no hi res a fer
3. La independència ha de venir per la declaració unilateral

eral del Parlament de Catalunya. Hem de tirar pel dret i no els hi hem de demanar permís... (És el primer polític que fa aquesta proposta).

4 L'independentisme ha de ser transversal. Només es pot participar al govern si això implica avenços substancials pel país.

5 Cal vetllar per la integritat i pel compliment d'un codi ètic per part dels nostres polítics.

Aquets són resumits els 5 punts d'en Carretero i el full de ruta per avançar. Això és el que els dirigents d'ERC no han tingut amb compte i aquesta és l'explicació de per què el sobiranisme creix espectacularment entre els catalans i no es tradueix amb vots i resultats per l'únic partit que es declara independentista. Això, els hauria de fer reflexionar.

ERC només té dos camins: rectificar i obrir un debat per canviar la seva estratègia errònia de submissió del PSC; o bé, expulsar CARRETERO i demonitzar-lo en aquest cas, ell està disposat a crear un nou partit. Molt més important que les sigles d'ERC és CATALUNYA. Per primera vegada, tenim un líder valent i digne que no s'arrufa.

miquel casals

"La independència una utopia? Recordaré que quan l'imperi de Roma dominava el món antic, el cristianisme era també una utopia" (Joan Ballester i Canals, patriota català).

Estratègia i carrer

Cap partit no pot fer res sense tenir un poble mobilitzat darrere ni sense un Pla definit.

Els bascs almenys tenen el Pla Ibarretxe i més caràcter que no els catalans. Nosaltres no tenim ni estratègia ni caràcter. Això sí: abans tiràvem les culpes a CiU i ara a ERC, com si poguessin fer miracles ni encara que volguessin!

El cas és tirar la culpa a algú i treure'ns-la de sobre. I plànyer-se ritualment.

Uns suggeriments: Llibres pràctics sobre estratègies: <http://www.clubpositivo.com/cp.1/libros.htm>

Estratègia i tàctica en Mao: <http://www.tegwork.com.ar/arte.htm>

sobre publicitat i propaganda: <http://www.generacionxxi.com/vallejo.htm>

<http://storm.prohosting.com/extraofi/>

El cas psiquiàtric del col·lapse caracteriològic dels catalans: <http://www.unitat.org/psiquiatric.htm>

Citacions de líders: <http://www.brainyquote.com/quotes/quotes/m/mohandas-ga150709.html>

A més: una revolució o una independència quasi sempre arriba després que la metròpoli perd una guerra o està en divisió interna profunda o en crisi econòmica greu. Una revolució o una independència no es fa quan als independentistes ens surt dels ous, sinó quan històricament es pot fer.

"El coneixement governarà sempre damunt la ignorància, i una gent que volen autogovernar-se deuen armar-se a si mateixos amb el poder que el coneixement dóna. Un govern popular sense informació popular o mitjans per adquirir-la no és sinó un pròleg a una farsa o a una tragèdia o potser a totes dues" (James Madison, 4t President dels EEUU).

El problema és que el nostre independentisme és ahistòric, ahistoricista i, doncs, és bàsicament irreal i somiatruïtes. No sap ni on està ni on va. "La gent no demana fets per a decidir-se. Prefereixen més aviat una bona emoció que els satisfà l'ànima que una dotzena de fets" (Robert Keith Leavitt).

No li preocupa tampoc, perquè joestic fart de dir-ho, raonar-ho i explicar-ho i no veig enlloc que els independentistes vulguin entendre aquestes coses. L'independentisme català, tant d'esquerreres com no és somiatruïtes de mena perquè no té base ni caràcter, és fatu i folklòric, superficialment desvergonyit i frívolament ignorant i desvagat. És la cigala mentre que els bascs (i en general els independentismes d'arrel cristiana) són la formiga. La descristianització permet la frivolitat i el caos.

En definitiva: "Esperar senderi de la gent és una prova de no tenir-ne" (Eugene O'Neill, 1888-1953, dramaturg estadounidense).

<http://www.cronica.cat/home.php>

Sant Jordi amb Rajoy: som uns provincians

Divendres, 24 d'abril

Entres al Palau de Pedralbes amb la invitació de rigor. El targetó, mai te'l demanen ni se'l queden. Què passaria si portessis un targetó de l'any passat? No te'l reclamen, simplement miren que el portis a les mans. I a les mans pots dur un targetó de l'esmorzar oficial o el targetó de la inauguració d'una exposició municipal, sempre i quan sigui de tamany i color semblants. La qüestió és que entres al recinte, i mentre progresses pels jardins et trobes **Oriol Junqueras**, que és l'eurocandidat independentista català que encapçala la llista d'un munt de sigles. Però, al marge d'això, Junqueras és l'historiador més mediàtic dels últims temps. T'explica que la ciutat va oferir el palau al rei Alfons XIII i que aquest el va rebutjar perquè "era un palau massa petit per a una ciutat tan gran". D'això que es digui palau reial i tal i tal... Pels jardins també circula l'eurocandidata socialista **Maria Badia**, que va a la llista del PSOE de quatre o de cinc, per darrere de **Maleni**, en tot cas. No hi és **Ramon Tremosa**, però em trobo la **Rosa Maria** i xerrem una bona estona. Ens enviem salutacions i records mutus i parlem de la família. "Aquí tots els vots estan decidits." Té raó. No hi veig, però en **Dani Álvarez**, cap de premsa d'Iniciativa, m'assegura que hi era, l'eurodiputat més actiu i candidat ecosocialista **Raül Romeva**, que és el més guapo almenys segons una amiga que sempre me'n parla, de la seva *guapura*. Ni **Raimon Obiols** ni **Aleix Vidal-Quadras**, sóc capaç de veure entre els centenars de convidats a l'acte.

Però la notícia no és aquesta: la precampanya europea. La gran corredissa de periodistes la provoca l'exnotari de Santa Pola i de Pontevedra, **Mariano Rajoy**, que és el cap de files del PP i diputat al Congrés. Arriba Rajoy amb el seu seguici (el **Jorge Moragas**, que tot i ser català es fa dir Jorge, i jo ho respecto, però em crida l'atenció i ho dic i *punto pelota*; i l'**Alícia Sánchez-Camacho**, que els últims dies sempre que parla diu que ella és molt catalana, com si això de ser català fos diferent a estar embarassada, que s'hi està o no s'hi està, doncs amb el ser català succeeix el mateix: s'és o no s'és, i la resta són figues d'un altre paner). Doncs el tal Rajoy, que competeix des de fa anys amb **Zapatero** per veure qui governa Espanya i ocupa la residència oficial de La Moncloa, que espero que tingui més zones d'ombra que el Palau de Pedralbes aquest, es veu que no havia estat mai a Catalunya per Sant Jordi. Al seguici li va fer gràcia que trepitges terra catalana per Sant Jordi, a veure si algun nen que parlés català era perseguit pel carrer pel fet de parlar-ne, no pas de ser nen. A veure si la persecució lingüística, *llingüística* que diria aquell, és com diuen els diaris que es llegeixen a Madrid. Doncs l'exnotari i exministre d'**Aznar** ha aparegut entre els centenars de convidats a l'esmorzar ofert pel President **Montilla**. Això, que és una anècdota, una nota més de color, una foto i una peça i

prou, doncs, ha provocat la gran mobilització entre els periodistes catalans.

Tots anaven de bòlit perseguint el senyor de Pontevedra. Hi ha hagut un moment molt gràfic. Els consellers del Govern posaven per als càmeres a les escales del Palau, abans de fer un brindis. Era una foto de família, de família tripartida. I just en aquell moment, i no sé si estava estudiat pels del seguici, apareix Rajoy. Immediatament els càmeres, la majoria d'ells, s'han girat, han donat l'esquena als membres del Govern de Catalunya i s'han posat a fotografiar, gravar i escoltar allò que deia i feia el tal Rajoy, que és un senyor que vol governar Espanya però encara no la governa. A partir de la irrupció de Rajoy, tota la resta ha estat gairebé secundari. Rajoy amunt, Rajoy avall. Tot era Rajoy, com si aquí no hi hagués un President, un Vicepresident, uns consellers, un cap de l'oposició, uns dirigents polítics propis del país. Provincià, tot plegat.

El que m'ha fet més gràcia de tot plegat, provincianisme i sobreexcitació de dependència espanyola al marge, és la foto. Quina imatge pot incomodar més Zapatero? La del tripartit amb Rajoy plegats. Semblava fet a propòsit. Amb la foto Montilla-Saura-Rajoy (es veu que **Carod** no s'hi ha prestat, al paripé), la ministra **Chacón** ha quedat ben eclipsada. Curiós que tingui més predicament i interès mediàtic el cap de l'oposició espanyola amb els discòls del tripartit català que no pas els ministres socialistes catalans que suposadament tenen la clau, la influència i tal i tal de la governabilitat a Espanya, d'on, per cert, penja això del finançament.

Saül Gordillo. Periodista.



La Conselleria de Medi Ambient condiona, amb una inversió total superior als 3 milions d'euros, el torrent de sa Síquia, a Palma, per evitar inundacions en els conreus del Pla de Sant Jordi

L'actuació atén una reivindicació dels pagesos de la zona, que han expressat la seva satisfacció per les solucions plantejades i les obres executades per la Conselleria

El conseller de Medi Ambient, Miquel Àngel Grimalt, i el director general de Recursos Hídrics, Isidre Canyelles, han visitat avui les obres que l'Agència Balear de l'Aigua i la Qualitat Ambiental (dependent de la Conselleria), realitza en el torrent de sa Síquia, en el municipi de Palma, per evitar inundacions en els conreus del Pla de Sant Jordi. A la visita hi han estat presents pagesos de la zona i el president de l'organització agrària ASAJA Balears, Gabriel Company. En total, la Conselleria de Medi Ambient té prevista una inversió superior als 3 milions d'euros per condicionar el torrent i evitar així el seu desbordament cada vegada que es registren precipitacions intenses.

Actualment, la Conselleria de Medi Ambient està actuant en un tram de 1.200 metres de longitud del torrent de sa Síquia. Aquesta actuació consisteix a la neteja de vegetació

del tram esmentat, amb una inversió de 40.000 euros. Aquesta actuació dona continuïtat a una altra anterior, sobre un tram de 800 metres de llargària del mateix torrent, que consistí al condicionament del llit i dels murs amb formigó, projecte que comptà amb un pressupost de 2 milions d'euros. Aquelles obres, en un tram més curt, foren més cares perquè fou necessari actuar sobre tots els murs. Així, la Conselleria de Medi Ambient haurà invertit fins ara més de 2 milions d'euros en un condicionament d'emergència de 2 quilòmetres del torrent de sa Síquia.

A tot això s'hi afegeix el projecte definitiu de condicionament del torrent, que s'adjudicarà pròximament, i en el qual s'invertirà més d'un milió d'euros. Aquest projecte definitiu inclou una nova impulsó d'evacuació del cabal, amb major capacitat i salvant un desnivell, fins a la desembocadura del torrent, a can Pastilla. En total, en execu-

tar-se el projecte definitiu, la Conselleria de Medi Ambient haurà invertit en l'adequació del torrent de sa Síquia més de 3 milions d'euros.

D'aquesta manera, la Conselleria de Medi Ambient atén una reivindicació dels propietaris de conreus del Pla de Sant Jordi, que pateixen els problemes de capacitat del torrent i les seves conseqüències sobre els cultius de la zona, per davall del nivell de la mar, cada vegada que es produeixen precipitacions intenses. En aquest sentit, el president d'ASAJA Balears, Gabriel Company, ha expressat la satisfacció per les solucions plantejades i les actuacions realitzades per la Conselleria de Medi Ambient.

Al'espera de l'aprovació i l'adjudicació del projecte definitiu, amb les actuacions actuals i anteriors el torrent ja estarà, a l'estiu d'enguany, en millors condicions per conduir cabals importants d'aigua.



Partint de dins Es Pont d'Inca, trobam Sa Cabana, amb molts de bars, perruqueries i altres establiments. Els dimecres hi ha mercat. A una plaça, al costat del torrent hi hem trobat aquest monument amb un poema que esper us agradi.



Fa un any que na Paola Borga regenta la Botiga de les teves Mascotes al carrer Sa Cabana, 42. Pinsos, articles per animals, perruqueria canina, guarderia canina i felina. 971 794 435



Fa 2 anys que n'Antònia Gelabert regenta el Bar Moya's al carrer Cabana, 66, de sa Cabana. 971 794 081



Va un any que n'Antònia Rodríguez i n'Elisabet Miras regenten la Perruqueria Unisex Top Estil al carrer Cabana, 41. 971 608 378



Na Carme Vallès acaba de fer-se càrrec del Bar Sa Plaça, a la Plaça Bartomeu Serra, 4-A de Sa Cabana. Despatxa menús a 7'50. A la foto amb la seva cosina i ajudant Maria dels Àngels Ripoll. 971 607 826



FIRA DE SANTA MARIA DEL CAMÍ



Fa 2 mesos que n' Antoni Sastre es l'agent oficial de les excavadores Libra al carrer Basílica,4 de Santa Maria. 695 696 121



Son els germans Homar. Venen les hortalisses que cultiven a s'Hort des Pla. Viuen a La Plaça,2 de Sant Jordi. 971 742 137

COLLDEN RABASSA



Fa 15 dies que na Iolanda i en Jordi regenten la Cafeteria Portinar al carrer José Vargas Ponce,20 des Coll d'en Rabassa. Serveixen les tapes i els entrepans. 971 573 255

FIRA DE SANT JOAN



Hector Cañizares i el seu fill Marc. Venen embotits i formatges. 667 634 531



En Xavier Torra amb el seu fill Mateu. En Xavier és fotògraf; bodes, comunions, paisatges. 971 858 565

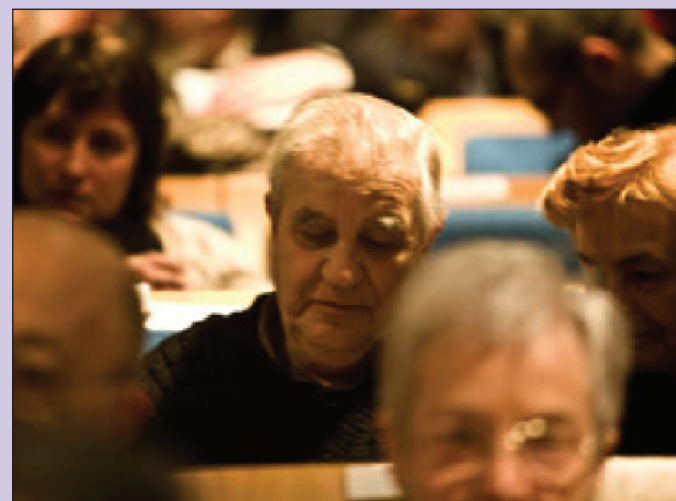
Fivaller Seras ha mort

Fivaller Seras Leonart, patriota català, amb qui ens havíem trucat, escrit i vist degut a la tasca que fèiem per tal de difondre el centenari de l'estelada, i que fou homenatjat junt amb d'altres patriotes catalans el passat 2 de desembre en el tancament oficial del centenari ha mort.

Nascut a Bons Aires, fill de Pere Seras Isern (que fou un dels màxims exponents de l'independentisme català a l'emigració de centre i sud-americà, col·laborador habitual del setmanari Nació Catalana i a la revista Ressorgiment. Fundador del Comitè Llibertat, grup polític proper a Estat Català creat durant la Dictadura de Miguel Primo de Rivera per tal de defensar el fet català a l'exterior. Essent el 1928 responsable de l'entrada clandestina de l'Uruguai a l'Argentina tant de Francesc Macià com de Ventura Gassol.)

Fivaller activista a totes, altaveu arreu per on passava de les ànsies de llibertat de la nostra terra fundà el Grup Jovenut Catalana de Bons Aires, de caire independentista, i l'entitat Obra Cultural Catalana amb activitats divulgatives del moviment cultural català, essent també militant del Front Nacional de Catalunya.

Exemple a seguir per tots els que creiem en una Catalunya Lliure, per a nosaltres membres de la Comissió fou un honor conèixer-lo tractar-lo i tenir l'honor de donar-li junt amb d'altres patriotes "veterans" l'insígnia del centenari. Acabem la feina que ell i el seu pare van començar.



FIRA DE SINEU



N'Antoni Garcies fa raconeres, bolcadors per a perdis i més coses al seu taller del carrer Sant Martí,24 de Vilafranca.600 276 341



Na Maria Ferrer de Sóller dissenya vestits de la Índia, país on va a passar una temporada cada any. 635 984 037



En Pere Morro és constructor de piscines i na Caterina Vanrell és celadora d'hospital. Viuen a s'Araval,68 de Maria. 637 717 623
SON CLADERA

SON CLADERA



Fa 14 anys que n'Oscar López regenta la Carnisseria Son Cladera al carrer Cala Magrana,21 de la barriada. 627 700 381



Fa 3 anys que en Diallo Raman regenta el Ciber Locutori Tropical al carrer Cala Mondragó, 6 de Son Cladera. 971 901 058

L'Espanya xoriça com més té, més brama

L'Estat també és víctima de l'espoli fiscal?

Barcelona - Dimarts, 28 d'abril

El 15 de juliol del 2008, l'Estat espanyol feia públiques les dades oficials de les balances fiscals de les comunitats autònomes. En el cas dels Països Catalans, les xifres eren lleugerament inferiors als estudis publicats per alguns economistes i pel servei d'estudis d'una entitat financera. Amb tot, eren esfereïdores.

A les Illes, l'espoli era del 14,2% del PIB, el 8,7% en el cas de Catalunya i el 6,3% al País Valencià. De la Vega i Solbes es van afanyar a deixar clar que aquestes xifres no tindrien cap valor en la negociació del model de finançament. Simplement es van publicar per fer callar per una estona els que reclamaven transparència fiscal. Deu mesos després, el nou model de finançament, o més ben dit, la reforma de la Lofca, no només no té en compte el dèficit fiscal històric d'aquests territoris -tot i que només des de Catalunya s'insisteix en la necessitat de retallar aquest espoli per no danyar més l'estructura econòmica del país-, sinó que planta com a argument per donar quatre monedes el suposat dèficit fiscal de l'Estat.

La nova ministra d'Economia i Hisenda, Elena Salgado, justifica que el pastís sigui petit, uns 8.000 milions d'euros, perquè "hem de ser curosos, atès el nostre dèficit fiscal, i aquesta, i no una altra, és la raó perquè la quantitat final que s'acordi estarà distribuïda probablement en diversos anys". És a dir, que és l'hora de la misericòrdia i la solidaritat amb l'Estat. Si d'aquests 8.000 milions, Catalunya en rep 1.000 o 1.200, ha d'estar cofoia i agraïda, perquè si fa bondat, en els propers anys potser arrebregarà una mica més de ferralla.

Mentrestant, a Catalunya el president Montilla sembla preparar els seus per donar el sí a allò que ofereixi el PSOE des de Madrid. "Hem entrat en l'hora decisiva". El president de la Generalitat i líder del PSC va demanar al seu partit "confiança" quan digui que sí: "Si el govern diu que sí, no en tingueu cap dubte perquè serà que hi ha un bon acord".

Però a hores d'ara ja sembla impossible que Catalunya pugui obtenir els 3.500 milions per al 2009 que van xifrar les cambres de comerç i el mateix Antoni Castells. I a més, cal tenir en compte que el 2008, la Generalitat ja va deixar d'ingressar més de 3.000 milions d'euros per la recaptació d'impostos de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats. Comencem a fer números i sabrem què és un bon finançament i què no ho és....

Reproduït de www.tribunacatalana.cat



Independentisme

Quim Torra: Cap a la independència amb corbata

"El catalanisme s'està passant en massa a l'independentisme, cansat de jugar al narcòtic estratègic espanyol, perquè té ganes no només de ser al món, sinó de menjar-se'l"

Quim Torra



L'autèntica revolució d'aquests últims anys en el món de la política catalana no ha estat ni el tripartit ni els successius intents de refundació del catalanisme federal -tots ells condemnats al fracàs etern a Espanya-; el fet essencial ha estat que l'independentisme s'hagi posat corbata.

Aquesta reflexió ve a tomb de la pel·lícula *Cataluña - España*, un clàssic que a aquestes alçades dono per descomptat que tots els lectors d'*Elsingulardigital.cat* ja han anat a veure. La conclusió és que el cercle s'estreny cada dia que passa sobre els provincialistes. L'independentisme ha crescut, ha estudiat, s'ha llicenciat en econòmiques, medicina i arquitectura, s'ha doctorat, ha après idiomes i ha viatjat. Però sobretot s'ha mudat. Necessitàvem les corbates (i les lectores ja em perdonaran aquest ús metafòric). I ja les tenim.

Sentit comú. Si ens situéssim a començaments del segle XX, trobaríem també com un grup de catalans va decidir gairebé inventar-se un país, contra un Estat sencer, amb les úniques armes de la llengua, la vocació de modernitat, el cosmopolitisme, la cultura de l'esforç i la feina ben feta (o noucentisme). En aquella Espanya putrefacta i a la deriva aquests ideals eren irresistibles per a qualsevol mentalitat educada i liberal i, en un procés natural i lògic, també aleshores les corbates van aparèixer a Catalunya, al costat de les espartanyes dels pagesos i de la gorra amb visera dels botiguers, abraçant la causa del catalanisme. Metges, filòlegs, advocats, notaris, filòsofs, economistes, mestres i escriptors van adonar-se ben aviat que la construcció d'un

país, del seu país, només es podia fer des d'aquell corrent ideològic que segava cadenes i aspirava a fer realitat, tants anys després, el somni de la llibertat i d'una certa manera civilitzada d'estar al món, entesa en termes europeus. Sense les elits, el catalanisme no hauria estat res; però sense el catalanisme, les elits tampoc no haurien sortit de la província on les tenien pasturant. Aquesta és la clau per entendre-ho tot.

Per això, fins ara, malauradament, l'independentisme naufragava. A pesar de tants esforços i voluntarismes, ens faltaven les elits. O les corbates, si volem dir-ho d'una altra manera. I tanmateix, ha tornat a passar. No és cap miracle, sinó el simple i natural camí dels pobles que aspiren a ser-ho. De nou un grup de catalans ha tornat a trobar-se en la cruïlla dels quatre cantons de la nostra història: uns ens porten a l'Espanya de sempre, que ha afegit al tuf a carcassa podrida l'olor a sang de la devastació econòmica; els altres, al món. I han escollit el món.

Els Carretero, López-Tena, Gabancho, Cardús, Boix, Resina, Canela, Strubell, Cots, Capdevila i desenes i desenes més, què són sinó les elits que necessitàvem? Altra vegada metges, advocats, catedràtics, professors, filòsofs, periodistes i veterinaris han decidit fer costat al poble. La diferència és que aquest cop ja no volen un país moderadament lliure. Hem après dels errors. Sentit comú de nou i és que per què seguir insistint en la via del fracàs? El cata-

lanisme s'està passant en massa a l'independentisme, cansat de jugar al narcòtic estratègic espanyol, perquè té ganes no només de ser al món, sinó de menjar-se'l. Les desercions del camp catalanista cap a l'independentista no s'aturen. No és fantàstic que tot un conseller Agustí Bassols hagi promogut l'associació Sobiranisme i Justícia? No és extraordinari l'aparició de www.elmati.cat? No són un èxit absolut iniciatives com els deu mil a Brussel·les o la recent primera xarxa social d'independentisme 2.0? No apareixen al facebook cada dia dotzenes d'iniciatives separatistes? Aquesta és la palpitació viva del poble, el bategar del temps d'avui de la nació, la corda que fa vibrar l'esperit d'una comunitat.

Ja no queden excuses, doncs. Anem cremant etapes, cada cop més ràpidament. Hi ha pressa. El catalanisme reformista queda enrere, incapaç d'entusiasmar ni a les nostres tietes àvies, que badallen només de sentir-ne parlar i tornen al seu ganxet. Per fi, ara ja hi ha independentistes a dretes i a esquerres, a les Universitats i al Metro, als Estats Units i a Suïssa, als geriàtrics i als Via Fora, als quiròfans i a les vinyes, a Bellmunt d'Urgell i a Santa Coloma de Gramanet, a les notaries i a les fàbriques. Tenim la gent i tenim els pensadors. Estem a punt. Preparats, com deia Josep Carner, per veure la bandera ben alta, ben dreta, ben sola. Que comenci la partida..

Reproduït de www.elsingulardigital.cat

L'obsessió dels beneficis fàcils

Dels causants del crac econòmic n'hauem de fer una escala de valors, on veritablement els grans capitalistes, banquers, asseguradores, -hi insistirem i ho ampliarem- ens han demostrat amb claredat que són els principals culpables del desmanec econòmic provocat a totes les capes de la societat, a ells hem de demanar-los responsabilitats, per la seva cobdícia desaforada, per l'avarícia, per tirar sempre al blanc amb les armes del guany fàcil i en quantitats ultra milionàries.

Sense negar que en els negocis, i en tota laboriositat diària, tothom n'ha de fer la seva per a viure amb confort. Farem observacions si pot ser agudes i algun itinerari pels problemes. Vistos els desgavells econòmics on estem immersos i on sembla que ningú, ni els alts mandataris i ni els experts economistes, encara que estiguin encimbellats als ministeris, on es couen línies d'actuació, se'n sàpiguen sortir. Hi ha una evidència d'absoluta claredat que s'ha trencat el sistema econòmic, i amb ell pateix el drama quotidià de les xifres de mil persones diàries que es queden a l'atur (dades de Catalunya). Són una xifra on darrera hi ha un home o una dona descavalcats, mancats de la seguretat de tenir un salari fix digne, el drama a cada persona i família està servit i no sembla que hagi de canviar en un temps prudencial, ans al contrari ja existeix una part dels parats que han esgotat el subsidi d'atur i es queden secs d'ingressos. Desolador: a Barcelona hi ha tres-cents desnonaments mensuals a famílies que no poden fer front al lloguer o a la hipoteca. Ho sigui ni el sistema econòmic, ni la societat, entesa com els dirigents ens volen fer creure, compleix el que haurien de ser el seus objectius de que tant es vanten els què menen, de ser el coixí del benestar social.

Ni caldria dir-ho, s'han de salvar les indústries, però amb urgència se n'han de crear de noves, innovadores, tanmateix, sense cap mena de dubte, amb noves perspectives, no solament del producte a fabricar sinó de les línies de comercialització, que han de ser àmplies, per tan d'abast mundial. Aquesta nova economia ha de complir la perspectiva on la moral de feina, sigui la de revertir amb continuïtat els beneficis generats en investigació, i la posada al dia

constant en la formació tècnica laboral de les persones i ni cal dir-ho, de millorament de mètodes, d'eines i màquines. Ens ha sortit el concepte de la moralitat, no ens queda més remei de furgar amb insistència a una dura crítica als capteniments dels bancs, financeres, grans grups comercials, energètics, d'obra pública, constructores i promotors on els seus alts executius s'han fet les barbes d'or i de platí, i mai s'han valgut de res més que d'un tarannà sense aquesta moral de la que ens volem, d'aquella de l'enaltiment dels costums; han actuat els culpables de l'ensulsiada econòmica, sense ombra d'ella, només han sabut servir-se de la corrupció i tot tipus de maleses.

Dèiem de l'obsessió dels beneficis fàcils, com a culpable principal on ens ha portat tota aquesta greu situació de col·lapse per els treballadors; qui ho ha tingut a mà ha actuat amb benefici fàcil de profit personal, amb egoisme desmesurat i inhumà, mai han pensat en els col·lectius, ni respectant prou el personal que treballava en les seves empreses. Sempre mirant en la immediatesa de gaudir en directe del volum de facturació i amb el seu llenguatge usant de les puntes de tresoreria al seu favor, mai per potenciar l'activitat productiva o la solvència financera. Afegim-hi que s'han fet contractes blindats a favor d'assegurar-se els seus emoluments, quan han estat en actiu, i al dimitir del càrrec, o jubilar-se, ho han fet amb unes indemnitzacions escandaloses, s'han fet multimilionaris amb els ingressos anuals i ho han rematat amb unes quantitats fabuloses per arrodonir les seves fortunes, al passar a la inactivitat, han rebut unes compensacions escandaloses cosa d'una absoluta i podrida moralitat.

Hem vist els beneficis fàcils en convivència amb la complicitat moral dels mals costums, han arribat al paroxisme per aconseguir beneficis majúsculs. Podem dir-ne sense por, l'**enquistament de la delinqüència en el sistema econòmic i polític**, tota aquesta lògica del benefici personal perverteix la societat i tanmateix l'empobreix. Són els **mal-factors situats en càrrecs públics**, on alguns perquè estan aforats mai reben càstig, i els altres perquè estan conjuntats amb els alts estaments de l'estat

també en restaran incòlumes: Tot un món on comissions, prevaricacions, corrupcions de tota mena i en tots els àmbits s'esvaeixen en la boira d'unes fosques normes tàcitament acceptades per tothom. Han assolit l'anestèsia social a base de postular, predicar, pregonar de manera ostentosa el contrari de les realitats profundes a què responen i a les quals serveixen -haurien de servir-; la cobejança se'ls veu als ulls, i acompanya tots els seus capteniments, aquest és el benefici individual i de casta, sempre i només servidors del statu quo.

És aquesta manera d'actuar dels que porten les regnes polítiques i econòmiques, en diem el funcionament per inversió, són i fan al revés del què prediquen. Al Principat de Catalunya, la crisi s'ataüllava, es veia de lluny, i bé, perquè fa desenes d'anys, d'ençà de la restauració monàrquica, l'estat ha usat tota la seva maquinària coercitiva per anar fent-se fort, enriquint i industrialitzant la capital de la metròpolis, i fent-ne un objectiu històric ja ancestral, a base de convergir totes les activitats de manera radial, impedit-nos el desenvolupament a base de l'ofec i de comprar la voluntat -potser ja inexistent- de l'alta burgesia catalana, sempre agemolida davant dels poders del regne espanyol. N'és un exemple del que diem l'objectiu de no dotar-lo de bones comunicacions amb el País Valencià, per impedir el creixement econòmic, i perquè després de la retrobada econòmica, podia venir la identitària. Espanya ha utilitzat tots els mecanismes a base d'un excés d'identitat, executat pel seu nacionalisme agressiu i guerrer, sempre prepotent, supremacista i exterminacionista. No són aquestes línies per recordar-ho amb dades i dates que tothom coneix.

La iniciativa d'un grup on hi ha la Cambra de Comerç de Girona, la Caixa de Girona, "La Caixa", i algun organisme més, de fer la Fundació Príncep de Girona, (que envairà feines que fan d'altres fundacions, i les faran amb pressupostos i beneficis sorgits de la societat catalana, per endur-se'n el prestigi cap a la monarquia) no és que decebi, perquè ens coneixem la classe dirigent catalana, aquesta part de la societat amb grans poders, no tenen cap mena de dignitat dirigida al poble que han de servir

i treballar. L'únic que fan és servir-se'n a guany propi. El títol de Príncep de Girona, el porta el Felipe a faisó indigna, aquest títol corresponia i estava lligat a un Estat independent amb Constitució i Drets propis dit Catalunya. Ara simplement som una colònia del regne i la corona ens ha usurpat el títol. El gest de les entitats catalanes es d'una repulsió extrema, reconeix i vol donar credibilitat a tot cúmul de guanys il·lícits, concussions, extorsions històriques, -de la història científica-, no de l'endegada pel nacionalisme espanyol. Si hem de cercar un paradigma de la ignominiosa situació ens la dona La Vanguardia amb el seu inefable director José Antic -pronuncieu amb K, com ho feien els nostres avis amb la jota castellana-, amb un gran elogi a la nova Fundació que resumeix a l'estil militar, sintetitza l'èxit de la iniciativa amb una frase que ho diu tot: "un paso al frente". Ens vol encara més ocupats militarment i ell vol continuar com un dels capitans dels colons. Fan la gara-gara a la monarquia, i el ridícul popular amb tants d'afalacs i imprementables llagots.

El que han de fer en comptes d'estar agemolits i collvinclats a la corona, és treballar per el poble. En aquest moments de crisi, encara es nota més l'ofec del robatori a cada llar catalana on ens crucifica el regne espanyol, no és el moment de llagoteries, és el moment d'afrontar el futur esperonant a tots els catalans a emprendre el nou viatge del futur. El forat negre on ens ha ficat l'estat, amb l'espoli continuat de fa tres segles, en el dia d'avui indica que els catalans estem pagant un pla Obama: que representa a Nord Amèrica el rescat de totes les ensulsiades financeres, de les indústries, d'endegar un projecte per dotar d'assistència sanitària a 45 milions de ciutadans, això representa, que cada un d'ells ha d'aportar-hi menys de 3.000 dòlars. Espanya succiona als catalans amb 3.000 euros -amb més valor que el dòlar- per mantenir el creixement de la metròpolis, i per accelerar el nostre decreixement i ofec continuat i empoïdrir. I pensem-ho: les Balears són al primer lloc en el pòdium dels espoliats.

Alexandre Pineda Fortuny

Diario de Mallorca, òrgan d'expressió de la tropa fatxa i botifarra

Foto (DM):

Els colonitzadors forasters Álvaro

Middelmann (Air Berlin) i José Eduardo Iglesias (Diario de Mallorca) cara a cara, donant-se aferrades pel coll i

felicitant-se mútuament per les seves accions genocides contra la llengua catalana.



Universalisme-Nacionalisme

Universalisme a la força i interès

“Una cosa és ser universal i una altra que t’universalitzin” (Jesús Quintero, “El loco de la Colina”).

“No podem prendre la comunió en els altars d’una cultura dominant que confon valor amb preu i converteix als països i els pobles en mercaderies” (Eduardo Galeano).

“Desconfiau sempre dels qui es posen a estimar allò més allunyat sens haver après a estimar allò que els queia més a prop, dels qui per volar més alt deixen sense calor el niu. Sols quan hom és sublim en allò petit ho és en allò gran, i si sublimes són les ales que salven els espais, més ho són les que, arrefegades i amoroses, donen calor a la fillada, que sens eixa calor peririen” (Jacinto Benavente, 1866-1954, dramaturg foraster).

“Sota la disfressa del cosmopolitisme, no hi ha més que les justificacions de sempre pel manteniment de l’ocupació franco-espanyola de Catalunya” (PSAN, partit independentista i esquerrà pan-català).

“Cada volta m’aclapara més de veure la gent demanar perdó per ser com és o emmascarar-se per amagar com és realment. Com si ambicionassin semblar políticament correctes” (Gregorio Morán, a “La Vanguardia”, 4-9-99).

Local i universal

“Només pot fer-se universal allò que es farà local” (Joan Miró).

“És una fal·làcia dir que si estem d’acord amb els valors universalistes ja no ens hem de preocupar de les identitats. Al contrari, la regulació de les identitats culturals pertany a una nova visió d’un universalisme ja no pensat des dels estats” (Requejo)

“Els peus d’un home es deuen plantar al seu país, però els seus ulls deuen inspeccionar el món” (George Santayana).

“Pensar globalment, actuar localment” (Adagi dels Verds alemanys i ecologistes en general).

“...Un sol àtom conté tots els elements de la Terra. Un sol moviment de l’esperit conté totes les lleis de la vida. En una sola gota d’aigua podem trobar el secret de l’immens oceà. Una sola manifestació de tu mateix conté totes les manifestacions de la vida” (Khalil Gibran).

Universalisme o cosmopolitisme

“Era difícil de comunicar a uns altres el seu interès per tantes coses, aquell uni-

versalisme, aquella capacitat de viure en èpoques passades, tot extraient-ne l’eternitat. Hi ha grandeses intransferibles. I l’universalisme goethià n’és una” (“*Goethe y Cristina Vulpius*”, de José Leonart, 1943).

“La llengua del cor és universal i sols hem de menester de sensibilitat per entendre-la i parlar-la” (Charles Pinot Duclos, 1704-1772, escriptor francès).

“No és per enorgullir-se d’estimar-se el propi país, sinó que més aïna que s’estimi el món sencer.. La terra no és sinó un país i la humanitat els ciutadans” (Baha’u’l-lah, Déu Pare segons els Bahais).

“La pàtria d’una ànima bona és el món sencer” (Demòcrit).

“El meu patriotisme no és res si no és compatible amb el major benestar de la humanitat, sempre i sens excepció” “El veritable demòcrata és aquell que valent-se de mitjans exclusivament no violents defensa la seva llibertat i, per tant, la de la seva pàtria i, en última instància, la del gènere humà” “Per veure cara a cara l’esperit de la veritat universal que tot ho penetra, hem de ser capaços d’estimar la més vil criatura com a nosaltres mateixos...Puc afirmar sens el menor dubte, i malgrat això amb total humilitat, que els qui diuen que la religió no té cap relació amb la política, no saben què vol dir re-ligió” (*Mahatma Gandhi*, 1869-1948, independentista i místic indi).

“No tinc casa, no tinc família, però tinc moltes cases, moltes famílies arreu el món” (“*Peregrinatge a les fonts*”, d’en Giuseppe Giovanni Lanza del Vasto, 1901-1981, deixeble cristià europeu de Gandhi).

“La nostra nacionalitat de debò és la humanitat” (Herbert George Wells, 1866-1946, escriptor i historiador anglès).

“Actualment el jacobinisme o centralisme, per semblar just i modern, es disfressa de *cosmopaleisme*. Un suposat cosmopolitisme/universalisme/internacionalisme que acaba a las Cibeles o als Champs Elysées i sols parla castellà o francès” (Autocitació).

Universalisme i pacifisme

“L’home sols és fort per la unió i feliç per la pau” (Mirabeau).

“Fins el tambor de guerra no sonava ja més, i les banderes de la batalla eren enrotllades: En el parlament de l’home; la Federació del món” (Alfred Tennyson).

“Puix que la raó condemna la guerra i fa de la pau un deure absolut, i puix que la pau no pot ser assolida ni garan-

tida sense una unió compacta de nacions, aquestes deuen formar una aliança de caràcter peculiar, que podríem anomenar una aliança pacífica, distint d’un tractat de pau, en el sentit que posaria fi per sempre més a totes les guerres, mentre que el tractat de pau sols en posa fi a una” (Immanuel Kant, 1724-1804, filòsof alemany).

“Mai no hi haurà un món tranquil fins que el patriotisme sia extirpat de la raça humana” (George Bernard Shaw, 1856-1950, escriptor irlandès).

La importància d’un estat propi

“La societat internacional s’organitza en estats. Viu en estats. S’entén entre estats. Es reconeix en els estats. És el camí més fàcil. Amb Estat ningú no discutirà que el precari maltès siga llengua oficial a Europa. O que Andorra jugui a l’hoquei a Hong Kong (...) Ningú no li negarà a Luxemburg el seu torn per a dirigir la política exterior de la Unió Europea. Personalment crec que aquesta obsessió per fer dels estats l’únic interlocutor de la societat internacional no és bona –per rígida. Però té una conseqüència interessant: diguin el que diguin el cas és que cada any hi ha més estats. La multiplicació dels estats és un fenomen imparable” (Vicent Partal, *1960, periodista valencià).

“En el món global tenir un Estat (ni que siga xicotet) és el millor negoci, la millor garantia, la millor inversió. Ja no cal ni que siga una qüestió política, “nacional”. Simplement pràctica. Tens un Estat? Aleshores seràs un entre tants. No el tens? Aleshores com a màxim aspiraràs a ser un cas exòtic. Escocesos amb faldilla. Aquells pesats catalans” (Vicent Partal, *1960, periodista).

“L’autodeterminació no és ruptura : és un acte d’amor. Respectar se nacionalment un mateix és un acte d’amor cap als altres” (Joel Joan, actor català, 1970).

Nacionalisme i món.

“On em trobi, sóc un bocí del paisatge de la meua pàtria” (Fatos Arapi, *1930, poeta albanès).

“En Europa s’estan produint tendències enfrontades. Existeix una tendència cap a la centralització que es manifesta en l’executiu de la Comunitat Europea, un govern cada dia més aïllat i immune a la pressió popular, i existeix una altra tendència regionalista. D’aquesta manera Catalunya, Gal·les i Euskadi i moltes altres nacionalitats estan implicades en un procés d’autogovern, desenvolupant la seua especificitat cultural i cercant formules d’independència.” (N. Chomsky).

“Jo, en realitat, ni tan sols em consider nacionalista: el nom és un parany dels nostres enemics, que són molt més nacionalistes que nosaltres. Jo miro de parlar d’aquests temes amb raonaments i exemples universals, simplement humans: com la desaparició d’espècies, la noviolència de l’independentista Gandhi, els drets humans o la dignitat de la llibertat dels pobles indígenes. Són raonaments comprensibles per a tothom, infinidament més pràctics que els recargolaments progreindependentistes, les bogeries espantaàvies dels trencavidristes i antitot, els federalismes desiguals i encaixos pujolistes i maragallians o els raonaments de la Renaixença, coses totes completament incomprensibles per als espanyols, els quals haurem de guanyar-nos més o menys si volem separar-nos-en, i, sobretot, si ho volem fer pacíficament” (Autocitació).

Cristianisme: allò local i allò universal

“La utopia, en el món d’avui, no pot ser altra cosa que...compartir tots austera-ment els recursos de la terra.. I en aquest “compartir” aconseguim allò que no ofereix el Primer Món: fraternitat, i amb aquesta, el sentit de la vida” (“*Els pobles crucifixats, actual servent sofrent de Jahvè*”, de Jon Sobrino).

“Aquí i allà, Déu dirà” (Refrany català).

“D’aquí el gran interès espiritual que la religió tingui aquest caràcter regionalista i l’explicació que l’Església Romana, malgrat sa essència d’universalitat, hagi seguit aquesta tendència, i d’aquí que nosaltres judiquem perniciosíssima la moda de donar a la religió aire estranger i forà, de vestir-la a la manera de Madrid o de París, menyspreant els venerables hàbits amb que l’adornaren els nostres progenitors” (“*La tradició catalana*”, cap. V, 1892, d’en Josep Torras i Bages, 1846-1916, bisbe cofundador del catalanisme modern).

“Quant al seu contingut, la Bíblia predomina netament en qualitat sobre tota la literatura religiosa precedent. No sols això, sinó que el seu predomini s’estén, gràcies a la simplicitat del seu missatge i a la universalitat de la seva crida, també sobre tota la literatura successiva” (W. F. Albright, arqueòleg).

“(Entre els primers cristians) no hi havia ni explotador ni explotat. Ni tampoc ningú no jutjava ni era jutjat, perquè cadascú tenia com a jutge imparcial la pròpia consciència. Tampoc no hi havia qui s’enriquís ni qui s’esmpobrís, ni qui es consumís de fam mentre l’altre rebentava de fartera. La generositat dels qui tenien abundor cobria la necessitat dels

desvalguts. Hi havia igualtat de fet i de dret, perquè hi havia la voluntària fusió dels qui tenien més amb els qui tenien menys cosa que feia desaparèixer les desigualtats" (Nil l'Asceta, Egipte, devers s. IV-VI).

Comunisme i universalisme

"Mentre l'Estat existeixi, no pot haver-hi llibertat. Quan hi ha la llibertat no hi haurà Estat" (Vladimir Ilyich Lenin).

"[Després del triomf del Comunisme] ... aleshores, vindrà una pau pertot arreu de la terra" (*Josif Stalin*, 1879-1953, dictador soviètic de nació georgiana).

"Històricament la creença en el cel i la creença en la utopia són com a tubs comunicants que es compensen en un bé: quan l'un baixa l'altre puja. Quan les religions clàssiques van decaure, l'agitació comunista va pujar a Atenes (430 a. C.), i la revolució va començar a Roma (133 a.C.); quan aquests moviments van fallar, les creences en la resurrecció van triomfar, tot culminant en la Cristiandat. Quan, en el nostre segle XVIII, la creença cristiana es va afeblir, el comunisme va reaparèixer. En aquesta perspectiva el futur de la religió és segur" (Will Durant).

"El real *"opi del poble"*, que distreu les ments humanes de llur tasca essencial, és el mite comunista d'un paradís terrenal" (*"El Senyor de la Història"*, 1958, de Jean-Guenolé-Marie Daniélou, 1905-1974, cardenal francès).

"La suposada Arcàdia comunista en la terra per la via de la revolució armada i l'abolició futura de l'Estat és un bon exemple del pensament mític i mil·lenarista sota capa suposadament "racionalista", "científica" i "moderna" " "Les nacions amb Estat propi són molt més proclius al feixisme i a l'autoritarisme que no les nacions sens Estat. Les nacions sens Estat són més proclius a l'anarquisme i a l'extrema esquerra. En bona part és perquè els qui tenen un Estat darrere es fan els valents, i els que no prefereixen desentendre's "de totes les banderes", perquè és menys arriscat" (Autocitacions).

Política universal

"La política són fets consumats. No són pas somnis, no és ètica, no són cap xauxa ni utopies ni móns ideals que volem i exigim, ni allò que "deuria" o "podria" ser. La política és traça, interessos i força, no pas somnis insolvents" (Autocitació).

"La Llibertat no sempre guanya. Això és un de les lliçons més amargues de la història" (A. J. P. Taylor).

Un nou partit independentista

Santiago Espot ha fet diana en proposar un nou partit independentista. Ha fet diana per haver trobat el moment més oportú quan la situació es troba en el punt més dolç. **Es sap que el 35% dels votants és independentista actualment i que les expectatives augmenten dia a dia. A més no hi ha cap partit dels actuals que se'n pugui fer càrrec plenament.** Esquerra Republicana, per les raons que sigui (un dia en podem parlar), tal com està embolicat amb el tripartit seguirà la sort de la davallada per l'esfondrament del PSC junt amb la figura del Zapatero per la postura d'atac que ha emprès descaradament fa temps contra Catalunya. CiU com a bipartit es mou entre el "vull però no puc". I això no sedueix ningú.

El bo del cas és que el PSC té una oportunitat d'or per a fer-se respectar pel poble català; deixant de votar Zapatero i amenaçant-lo seriosament si no ens fa justícia econòmicament. Però vull creure que aquest acte de valentia i d'heroisme no està fet per a ells. I ERC també té una possibilitat oberta si vol recuperar la importància que havia tingut; amenaçant amb la clau que ara ha d'ensenyar per a desfer el tripartit. Si hi ha un camí obert per a salvar Catalunya i no es fa servir... és que no hi ha una voluntat seria de jugar-s'ho tot. Un socialista català com Serra i Moret deia: "Mai he deixat de creure en la eficàcia d'un acte heroic!"

I Convergència Democràtica de Catalunya té un pes mort amb Unió Democràtica de Catalunya que provoca un recel sobre la seva voluntat de sobirania en el poble ras català. Falta seducció als tres partits que podrien ser determinants. I això sols pot convèncer que el millor és quedar-se a casa, de cansat que es troba el nostre poble dels seus

polítics. Seria un escarment! Això pot fàcilment succeir si només es presenten els tres partits que podrien aprofitar l'ocasió quan passa per davant mateix de casa.

Però, el dijous passat a l'hotel dels Comtes de Barcelona vaig assistir a la presentació d'un nou partit independentista anomenat **FORÇA CATALUNYA**, que prové d'un col·lectiu amb molta tradició i encara actiu que es manifesta amb el nom de **CATALUNYA ACCIÓ a través de molts actes i llibres publicats**. L'ample saló estava ple a vessar, i sobretot els oients venien amb ganes d'escoltar allò que els havien anunciat. **L'exposició d'en Santiago Espot fou brillant, emotiva i convincent com feia anys no havia sentit de cap líder polític**. I jo tinc ja moltes hores de vol. Entre altres coses vaig ser durant dos anys President de la CONVENCIÓ PER LA INDEPENDÈNCIA NACIONAL, quan aquest objectiu ja havia desaparegut de l'horitzó històric i el país es trobava sense sortida ideològica. Nosaltres l'obrírem de nou. Em vaig sentir reconfortat i el vaig felicitar.

L'aparició d'un nou partit polític independentista enmig d'una situació de migradesa ètica com l'exposada ara mateix, pot fer molt mal als partits nacionalistes que se les donen de defensar la sobirania de Catalunya com a nou Estat Europeu, però no per damunt de tot. Mantenen, com a mals catalans, un roc a la faixa, per si de cas.

El poble ras davant d'una proposta serena, vibrant, convincent i nova, pot provocar una reacció en cadena, perquè la majoria del poble ras no es deu a cap partit; vol veure com es pot servir a la nació per a alliberar-la de tantes pallisses, mentides públiques i

mediocritats. Vol viure una gran aventura com la que provocà Francesc Macià. Ell féu una proposta NOVA. I heus aquí la novetat d'un partit independentista quan tot es somou dels seus fonaments per una crisi galopant. I es dóna el cas que en Joan Carretero està fent un discurs que, amb veu baixa i "des de dalt de la muntanya" diu ell, coincideix amb el d'en Santiago Espot, que commou i fascina.

Per a acabar, i ho dic amb paraules d'en Salvador Cardús, l'únic dels dotze entrevistats pel diari Avui com a representants de l'opinió de la societat civil que va insinuar clarament això que he exposat a través de dades objectives: "La sensació d'atzucac a la política catalana, on govern i oposició semblen incapaços de sortir de la rateta on s'han ficat, fa pensar que una nova opció d'independentisme radical però socialment assenyada, podria connectar amb el malestar actual i arribar a tenir un espai electoral gens menyspreable a les properes eleccions".

Vaig estranyar que l'Avui no hagués fet cap comentari sobre l'acte de Força Catalunya perquè era notícia de primer ordre, i que havia estat anunciat almenys en dues ocasions amb un requadre de mitja plana en color.

Passats dos dies en Carretero també llançà la iniciativa de capitanejar una part d'ERC com exclusivament independentista, i Puigercós el convidava a sortir. Espero que hi haurà ràpidament converses entre els dos nous partits per a assegurar la pervivència d'una formació política com a punta de llança, amb ganes de mantenir la seducció de tot bon català en un moment especialment favorable per al nostre contenciós secular.

Mn. Josep Dalmau
Escriptor i periodista

Un militant d'UPyD provoca els assistents a la manifestació per la llengua a Barcelona

Divendres, 24 d'abril. Informa: Alex Haixix

Diada de Sant Jordi. La Rambla, Barcelona, aproximadament a l'alçada del carrer del Carme. Cap a les 19:00 hores. La manifestació pel català convocada per alguns col·lectius de l'esquerra independentista del Barcelonès baixa per La Rambla. En arribar davant del número 101, on hi ha la seu del partit espanyolista UPyD, un grup de joves fa una *performance* sota una pancarta que diu "la lengua española sí que mola", un vestit de guàrdia civil, un altre amb una careta del Boadella,

un altre amb una careta del Fernando Savater...

La manifestació s'atura i observa la *performance*, que també atreu molta gent que en aquell moment passejava per La Rambla. En un moment determinat, una persona surt a la balconada de la seu d'UPyD, fa algunes fotografies i comença a ensenyar-nos com de net té el dit. En un principi la gent no hi para atenció perquè estan pendents de la performance, però davant la insistència d'aquest senyor a demostrar-nos l'absoluta netedat del seu dit, s'emporta una xiulada i algun

càntic "¡puta Espanya". Torna cap a dintre i observem que una altra persona mira al carrer. La manifestació continua Rambla avall, alguns dels participants saluden, i tot torna a la normalitat. Als fòrums de Racó Català també s'ha parlat d'aquest incident.



Per la unitat independentista

Signa el compromís per la independència de la nació catalana

Aquesta diada de Sant Jordi va començar el procés de recollida de signatures del manifest: **“Crida als sobiranistes catalans: Compromís per la independència de la nació catalana”** (que us adjuntem), en el qual s’advoca perquè en les pròximes eleccions al Parlament de Catalunya, previstes per l’any 2010, l’independentisme català s’hi presenti sota unes soles sigles. Deseñes de catalans i catalanes ja han signat aquest text, que han subscrit entitats i col·lectius impulsors i coordinadors de la Conferència de Debat Independentista, que es va celebrar el passat 7 de febrer a Barcelona.

En aquest document, que tothom podrà signar també a partir d’ara i que està obert a moltes altres incorporacions, es constata que la frustració del procés pel nou Estatut i el fracàs en les negociacions per un nou sistema de finançament han evidenciat que estem en un final d’etapa, que les polítiques autonomistes han tocat sostre i que la nació catalana, dins l’Estat espanyol, no té cap possibilitat de resoldre les problemàtiques nacionals, socials, econòmiques i culturals que afecten els seus ciutadans i que la única sortida a aquesta situació és la independència.

En aquest sentit, en el text es demana que la proclamació unilateral de la independència des del Parlament de Catalunya ha de ser la prioritat d’aquesta candidatura unitària de l’independentisme. Així mateix, les organitzacions que el subscriuen es comprometen a no arribar a cap acord o aliança amb aquelles formacions que, com a mínim, no acceptin el dret a l’autodeterminació per a la nació catalana i a continuar treballant unides en el cas que en aquests comicis no s’aconsegueixi una majoria de com a mínim 68 diputats (entre els diputats obtinguts per aquesta candidatura i els d’altres partits de la cambra que s’hi vulguin afegir) que permetin la proclamació de la independència des del Parlament.

Aquest manifest es farà arribar al conjunt del sobiranisme català, ja siguin associacions cíviques, culturals, polítiques, etc. i també s’adreçarà a militants de base d’altres organitzacions, les direccions de les quals no tinguin en

la seva agenda política la proclamació de la independència de Catalunya com a objectiu prioritari.

Et demanem que ens facis arribar el teu suport al manifest, especificant el teu nom i cognoms, població de residència, correu electrònic i/o telèfon de contacte, enviant un correu a: organizacionacional@partitrepublikacatala.cat. Gràcies per endavant.

Barcelona, 27 d’abril del 2009 Carles Bonaventura i Cabanes. Secretari general de RC

www.partitrepublikacatala.cat

Crida al conjunt dels sobiranistes catalans

Compromís per la independència nacional de Catalunya

Després de les reflexions i opinions exposades en la passada Conferència de Debat Independentista, celebrada a Barcelona el 7 de febrer del 2009, la primera conclusió és que ja ha arribat l’hora que el conjunt del sobiranisme català faci un pas endavant. Amb trenta anys de vigència de la Constitució Espanyola, la majoria del poble català ha pres consciència que dins aquest marc jurídic polític, sota la denominada monarquia parlamentària espanyola, no hi ha cap possibilitat que Catalunya pugui recuperar ni els mínims de llibertat i sobirania nacionals necessaris per evitar desaparèixer com a realitat nacional. Una constatació que s’ha tornat a evidenciar dolorosament en el recent i frustrat procés de negociació del nou Estatut, en el fracassat intent de posar fi a l’espoliació fiscal de què és víctima Catalunya, i el conjunt dels Països Catalans, sota dominació espanyola, i en els constants i creixents atacs, menyspreus i insults a la nostra realitat nacional i a la nostra llengua i identitat.

Les persones i organitzacions sotades, conscients de la importància del moment històric present, creiem que ja no es pot perdre més temps deixant que Catalunya sigui saquejada i humiliada en tots els àmbits. Per tant, davant d’aquest poble nostre, que entenem com a conjunt de dones i homes lli-

ures, de tot origen i condició, subjecte del legítim dret a decidir lliurement el futur de la nostra nació en un règim de plena llibertat col·lectiva:

ACORDEM solemnement respectar i aplicar el Compromís per la Independència Nacional de Catalunya expressat en els punts següents:

1.— Promoure una candidatura única en les properes eleccions al Parlament de Catalunya (previstes l’any 2010) que tingui com a objectiu primer i prioritari l’assoliment de la independència de Catalunya per mitjans democràtics i el ple reconeixement internacional de l’Estat català.

2.— Assegurar una majoria parlamentària de com a mínim 68 diputats, que permeti la formació d’un govern amb el mandat prioritari de fer efectiva la independència de Catalunya en un termini màxim de tres anys, a través d’un pronunciament sobiranista d’aquest Parlament en aquest sentit, i la ratificació, si les condicions o circumstàncies ho requereixen, mitjançant un referèndum.

3.— Garantir que en cap cas i sota cap circumstància no es formarà govern amb cap força política que no subscrivui els punts d’aquest Compromís per la Independència Nacional.

4.— Continuar units, si no s’assoleix la majoria necessària en les eleccions del 2010, en les successives convocatòries electorals fins a aconseguir-la, amb el compromís de treballar per la conscienciació nacional, la defensa de la identitat catalana, els interessos dels ciutadans catalans i el seu benestar social.

5.— Ajudar activament i solidàriament les persones i forces polítiques sobiranistes dels altres països de la nació catalana a desenvolupar processos paral·lels a aquest que ara iniciem al Principat de Catalunya.

Amb aquest objectiu, instem el conjunt de les persones i forces sobiranistes de Catalunya a signar aquest Compromís.

Barcelona, 23 d’abril del 2009

Patriotisme i dignitat

“Papa nazi” amb música del PP

http://www.youtube.com/watch?v=1O3_8QsW-SGWw&feature=related

Preguem per Catalunya i per nosaltres mateixos:

http://wave.prohosting.com/fortesa/La_Nostra_Benzina/Poemes_Indis.html

http://wave.prohosting.com/fortesa/La_Nostra_Benzina/Psalms_per_Catalunya.html

http://wave.prohosting.com/fortesa/La_Nostra_Benzina/Psalms_Germanor.html

http://wave.prohosting.com/fortesa/La_Nostra_Benzina/Cant_Ausias.html

http://wave.prohosting.com/fortesa/La_Nostra_Benzina/Pregaries_Independentistes.html

http://wave.prohosting.com/fortesa/La_Nostra_Benzina/Salm_de_Combat.html

Cronologia medieval catalana:

<http://www.unitat.org/articulos/1296.html>

“Colguen les gents, ab alegria, festes, lloant a Déu, entremesclant deports, places, carrers e delitables horts sien cercats ab recont de grans gestes” (Ausiàs March, militar a Sardenya, falconer reial i *“catalán, de amor maestro”*, *1397 ó 1400- +1459, València).

“Cantava l’ocell en el verger de l’Amat. Vingué l’Amic, el qual digué a l’ocell: -Si no ens entenem pel llenguatge, entenem-nos per l’amor, car en el teu cant es representa als meus ulls el meu Amat” “Cantava l’Amat i deia: -Es dediquen els meus lloadors a lloar els meus valors, i els enemics dels meus honraments els turmenten i els tenen en menyspreu. I per això he tramès ordre al meu Amic que planyi i plori el meu deshonor. I els seus planys i els seus plors són nats de les meves amors” “Deia l’Amat que en aquells llocs on hom té més por de lloar-lo el lloà i el defensà. Deia l’Amic que d’amor el proveís.

Responia l’Amat que per amor seu s’havia encarnat i havia estat penjat per a morir” “Deia l’Amic al seu car Amat que li mostràs la manera de com el podia fer conèixer, i estimar i lloar de la gent. Omplí l’Amat el seu Amic de devoció, paciència, caritat, tribulacions, pensaments, sospirs i plors, i en el cor de

l’amic hi hagué audàcia per a lloar el seu Amat, i en la seva boca hi hagué llaors del seu Amat, i en la seva voluntat hi hagué menyspreament del blasme de la gent que jutja falsament” (*“Llibre d’Amic e Amat”*, ca. 1275-1285, de Ramon Llull, 1235-1316, *català de Mallorca*).

“Orar no consisteix a parlar gaire, ans és lloar i donar glòria a Déu en primer lloc i, després, invocar Déu confiadament i exposar davant d’Ell les nostres preocupacions” (Ulrik Zwingli, 1484-1531, reformador suïsoalemany de tendències socialitzants).

“Un sol pensament d’agraïment dedicat al cel és la pregària més perfecta” (*“Minna de Barnhelm”*, de Gotthold Ephraim Lessing, 1729-1781, escriptor alemany).

“Vós em trencàreu les cadenes, us oferiré una víctima de lloança” (Psalms 115:16-77).

“Si jo fos un rossinyol cantaria com un rossinyol: si un cigne, com a cigne. Però en tant que sóc una criatura racional el meu paper és lloar Déu” (Epictete de Frígia, ca. 50-130, filòsof estoic).

“En aquella matinada primaveral, amarat de rosada que es dibuixava en el silenci que nega la ciutat abans que es despertin els ocells, m’arribà des de la mesquida la dolça veu del muestzí recitant l’*Ebed*: una veu suspesa com un cabell adalt de l’aire d’Alexandria que les palmeres refresquen: “Lloada sia la perfecció de Déu, l’Etern” (això repetit just tres voltes, cada vegada més lentament, en un registre agut i pur). “La perfecció de Déu, el Desitjat, l’Existent, el Singular, el Suprem; la perfecció de Déu, l’Únic, el Fadrí; la perfecció d’Aquell qui no té company ni companya, ni ningú que se li assembli, ni El desobeïssa, ni El representi, que és sens igual i sense descendència. Celebrem la seva perfecció” (*“Justine”*, 1957, del *“Quartet d’Alexandria”*, Lawrence George Durrell, 1912-1990, novel·lista britànic).

Actitud provocadora de la gentola de les clavegueres de l'Estat (UpD)

<http://www.racocatala.cat/forum/llegir.php?idf=1&fil=82123#2975415>

Mireu la cara d'un d'aquests esbirros de l'Imperiet, tan pinxos com són "ellos"

La Rosa Díaz, líder del PSE-PSOE quan els temps del GAL, acut a les manifestacions policials i, víctima del tic burocràtic i policial, posa el seu DNI com a símbol del seu partit.

Disuelvanse! Desfilen! Con el carné en la boca!

UPDPARTITDELAGES-TAPO ESPANYOLA!!

Difongueu aquests links a tots els castellanoparlants que conegeu!!:

<http://identidadandaluza.wordpress.com/2008/10/07/espana/#comment-2779>

<http://blocs.mesvilaweb.cat/node/view/id/108649>

PATXI LOPEZ O LA "UNIDADDELCHOLLOEN LO UNIVERSAL"

Benvolgut/da, et fem arribar les novetats a victoralexandre.cat:

• **Article a e-notícies: La unidad de la Patria de Patxi López**

http://blogs.e-notícies.com/victor-alexandre/la_unidad_de_la_patria_de_patxi_lopez.html

Està bé, molt bé, que el PNB, a propòsit de l'Aberri Eguna, hagi elaborat un manifest en què diu que el seu objectiu és "el reconeixement del dret d'autodeterminació [Més...]"

DISCURS CAP AL REGNE DE DÉU

El camí de la vida pot ser el de la llibertat i de la bellesa, tanmateix ens extraviem. La cobdícia va enverinar l'ànima dels homes... i ens ha fet avançar a pas d'oca cap a la misèria i la mort. Vam crear l'època de la velocitat, però ens sentim enclaustrats dins d'ella. La màquina, que va produir abundància, ens ha deixat en la penúria. Els nostres coneixements ens van fer excèptics; la nostra intel·ligència ens ha acostumat a tots els mals. Pensem massa i sentim molt poc. Més

que no màquines, ens és menester humanitat. Més que no intel·ligència, ens és menester afecte i tendresa. Sense aquestes virtuts, la vida serà de violència i tot estarà perdut.

Soldats! No us lliureu a aquestes brutalitats... que us menyspreen... que us esclavitzin... que reglamenten les vostres vides... que dicten els vostres actes, les vostres idees i els vostres sentiments! Que us fan marxar al mateix pas, que us sotmeten a una alimentació reglada, que us tracten com a un ramat humà i que us utilitzen com a carn de canó! No sou màquines! Homes és el que sou! I amb l'amor de la humanitat en les vostres ànimes! No tingueu malícia! Només tenen malícia els qui no es fan estimar.. els qui no es fan estimar i els inhumans!

Soldats! No batalleu per l'esclavatge! Lluiteu per la llibertat! Al capítol 17 de l'evangeli de Sant Lluc, es diu que el Regne de Déu es troba dins de l'home, no d'un sol home o d'un grup d'homes, sinó de tots els homes.

Hannah! Estàs escoltant-me? Onsevilla que et trobes, alça els teus ulls! Veus, Hannah? El sol va aclarint els núvols que es dispersen! Estan eixint de la penombra cap a la llum! Estem entrant en un món nou, en un món millor, en el qual els homes estaran per damunt de l'avarícia i de l'odi i de la brutalitat. Alça els teus ulls, Hannah! L'ànima de l'home ha guanyat ales i a la fi comença a volar. Vola darrere l'arc de Sant Martí, darrere la llum de l'esperança. Alça els ulls, Hannah! Alça els ulls!

Charles Chaplin "EL GRAN DICTADOR"

<http://www.cronica.cat/home.php>

<http://www.congrescatalanista.cat/>

Pel Canvi de xip: <http://wave.prohosting.com/Fortesa/>

<http://blocs.mesvilaweb.cat/mrocar/>

"El cielo, se les antoja, una vitrina de espuelas" ("Romance de la Guardia Civil Española", de García Lorca).

N'Obama posa la OTAN al servei de l'escalada a Afganistà i Paquistan

Els Estats Units, amb n'Obama al cap davant, ha aterrat a la cimera de la OTAN després de bombardejar en els darrers mesos territori paquistaní a fi d'arrossegar aquest país a la guerra i a la descomposició, com Afganistan i Iraq. El poble de Paquistan que foté fora al dictador Musharraf, s'ha expressat a través dels seus sindicats contra els atacs dels Estats Units, Però els Estats Units exigeixen als dirigents d'aquest país que segueixin els seu pla.

Encara que el president Obama digués que no venia a recaptar soldats i diners, això és part d'allò que ha imposat als altres països imperialistes i a altres governs. El president Zapatero diu que a la fi hi ha un pla que no és sols militar. ¿On estava aleshores la missió humanitària de la que ell ens parlava?

Però precisament n'Obama ha delimitat els objectius de la intervenció a l'Afganistà: Combatre l'Al Qaida. Derrotar l'Al Qaida i llavors retirar-se (parcialment).

I en funció d'aquest objectiu demana, a més de soldats, policies, funcionaris, ong's, empreses, per a "contenir" als talibans, "negociar" i integrar-los en el seu dispositiu a fi d'aïllar a l'Al Qaida. Però ja s'acabà el conte de crear una democràcia a l'Afganistà i al Paquistà.

Mentre n'Obama prepara l'enviament de 21.000 soldats més i altres 10.000 a finals d'any. Els governs europeus, entre ells el govern d'en Zapatero, 4.000.

En Zapatero aporta 450 soldats, 9 milions d'euros, 40 guàrdies civils per a formar poli-

cies i 12 militars més per a formar una unitat militar.

N'Obama, fent de l'Afganistà el centre de la guerra contra els pobles, implica governs "amics" en l'enviament de tropes de la Índia, Rússia i Iràn que aportaran 5.000 soldats.

El secretari sortint de la OTAN també tracta d'obtenir 2.000 milions anuals a fi que l'Afganistà destrossat, pugui tenir un exèrcit de 220.000 efectius i 180.000 policies.

Espargar la guerra entre els pobles és allò que prepara l'imperialisme en tota la zona, sobre la base d'un nou repunt en l'economia armamentista destructiva que forma part fonamental de la seva economia.

El govern d'en Zapatero diu que treu les tropes de Kosovo perquè no ha combregat amb la "independència" ordenada per USA amb el recolzament dels governs europeus més importants i per l'UE. Treure tropes de Kosovo per posar-les a l'Afganistà i continuar participant en la invasió, no te res a veure amb la immensa voluntat dels treballadors i les nacions de l'Estat espanyol de defensar la llibertat de les nacions, el dret a decidir de les mateixes.

Ho tornaren a demostrar davant la darrera agressió assassina contra el poble palestí. Cal tornar les tropes de l'Afganistà. El govern d'en Zapatero ha de rompre amb la OTAN agressora de les nacions, que sols serveix als plans de l'imperialisme nord-americà.

Pere Felip i Buades

L'Internet Explorer 8 ja està disponible en català

Microsoft va estrenar fa algunes setmanes una nova versió del seu navegador Windows Internet Explorer, que és el més utilitzat a la xarxa, però malauradament la versió final no incorporava des de l'inici una versió en català del producte. Aquest fet contrastava amb la resta de navegadors que tenen una quota important a la xarxa que treuen usualment les seves versions finals també en català (com poden ser Mozilla Firefox o Google Chrome). Fonts de Microsoft Ibèrica van assegurar que el popular navegador estaria disponible també en català. En una consulta al servei tècnic de Microsoft, responsables de la companyia van afirmar que la multinacional preveia que es produiria una actualització d'idiomes en l'Internet Explorer que incorporaria la llengua catalana tot i que llavors no era clar quan es produiria.

Aquesta actualització s'ha produït ara, i entre els idiomes que s'han incorporat a l'Internet Explorer 8 hi ha el català, tot i que només per a Windows XP i Vista de 32 bits. La versió en català de l'Internet Explorer 8, que ja es pot descarregar, ha tardat un mes en sortir des que es va estrenar el navegador i això malgrat el

retard es podria considerar un cert èxit tenint en compte que el paquet d'idioma de l'Explorer 7 va sortir molt més tard.

En efecte, aleshores es va haver d'esperar a què sortís el Windows Vista en català i encara amb més temps de retard va sortir un paquet d'idioma en català que si s'instal·lava el traduïa damunt la versió en castellà. Ara, però, Microsoft ha tret el Windows Internet Explorer 8 en català i en igualtat amb la resta de llengües i per tant no caldrà preinstal·lar cap versió en castellà del producte abans. El programa, ja descarregable, inclou un instal·lador en català i el navegador completament traduït en aquesta llengua. Ara per ara l'Explorer 8 compta amb 18 llengües noves disponibles -inclosa ja doncs el català- i per tant està ara en 43 idiomes. Microsoft consolida així una continuïtat en les versions de l'Internet Explorer en català, i amb igualtat amb la resta de llengües tal com ho va fer amb la traducció dels serveis de Windows Live (que inclouen el popular programa de missatgeria instantània Messenger i el servidor de correu Hotmail).

Informa: alexcat

Salut

La Sida

La síndrome d'immunodeficiència adquirida (Sida) és un trastorn del sistema immunitari de l'organisme provocat pel virus de la immunodeficiència humana (VIH). Es coneixen dos tipus d'aquest virus: VIH-1 i VIH-2, el qual té una difusió i capacitat patògena més limitada.

Els primers casos de Sida es recol·liren a l'any 1981 a San Francisco (EUA). Els trets comuns eren: sexe masculí, comportament homosexual i que tots ells voltaven els trenta anys. Actualment la sida es dona arreu del món però hi ha diferències geogràfiques importants; així, per exemple a Estats Units i Europa predominen els afectats de gènere masculí, i, molts són consumidors de drogues per via parenteral o persones homosexuals; en canvi, a l'Àfrica predominen els afectats heterosexuales.

Els mecanismes de transmissió són els següents:

Les relacions sexuals (semen i secrecions vaginals). El contacte sanguini: transfusions, recepció de productes plasmàtics, empelt d'òrgans, ús compartit d'agulles o xeringues i accidents percutanis. El contacte materno-filial durant

l'embaràs i el part.

El període d'incubació és desconegut.

En els adults s'estima que pot arribar fins a deu anys, i en els nens al voltant dels divuit mesos. Segons dades prou confirmades, la proporció d'infectats que pot desenvolupar la Sida és del 50% transcorreguts uns deu anys de la infecció. L'alteració del sistema immunitari suposa la deficiència de la immunitat cel·lular que facilita el desenvolupament d'infeccions oportunistes greus i determinats tumors que acaben provocant la mort.

La capacitat de transmissió de la Sida no es coneix amb precisió, de totes maneres, se suposa que

és màxima quan hi ha una concentració més elevada de virus a la sang i els teixits, al principi de la infecció i quan l'afectat ha evolucionat cap a la malaltia.

Els mètodes diagnòstics utilitzats són els que permeten la detecció d'anticossos específics. La majoria dels infectats ja han desenvolupat anticossos específics als tres mesos, però en alguns casos la seroconversió es produeix als sis mesos o més tard. Durant aquest període, anomenat "finestra" i que transcorre des de la infecció fins a la seroconversió, l'únic procediment diagnòstic és la detecció d'antigen o el cultiu del virus.

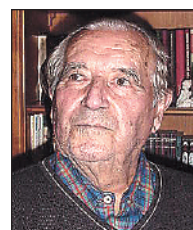
Actualment hi ha diverses vacunes en fase d'experimentació. En absència d'una vacuna eficaç, avui, les mesures de prevenció són les que eviten l'exposició al virus de la Sida; les princi-

pals mesures serien: Absència de relacions sexuals amb persones infectades, o la reducció del risc de contagi evitant les pràctiques que comporten lesions, erosions o traumatismes, i utilització adequada del preservatiu. La protecció que pot obtenir-se amb l'ús del preservatiu és molt considerable. La promiscuïtat sexual sense protecció comporta una probabilitat més gran d'entrar en contacte amb una persona infectada. No compartir agulles, xeringues, ni instruments que entren en contacte amb la sang. Cal utilitzar material d'un sol ús o convenientment esterilitzat. El personal sanitari ha de prendre les anomenades "precaucions universals" amb independència del coneixement de l'estat serològic dels pacients, perquè encara que el risc de contagi per als professionals és molt baix, no és nul. Les persones que pertanyen als grups de risc (heroïnòmans, promiscuïtat heterosexual i homosexual) s'han d'abstenir de donar sang encara que presentin serologies negatives perquè poden trobar-se en període de "finestra". Finalment, cal recordar que la informació i l'educació per a la prevenció són altres recursos eficaços de què disposa la societat per evitar l'expansió de la malaltia.



Poesia

Sa cosa veig embullada



CLIMENT GARAU I SALVÀ

Mos ve un gran temporal
Que ningú el resolrà
Tampoc se cotitzarà,
Seguretat social.
Ell que va ser el puntal,
De la nostra economia
Molt de doblar sobraria,
Per posar un nou fanal..

Jo som un foraviler,
Que no entén d'economia,
A dins es curs de sa vida,
N'he omplert un bon paner.
Amb so mal temps que mos ve,
Molta de gent s'ha endeutat,
Jo tenc un doblar guardat,
Per quan vellet tornaré.

El pensar del temps passat,
Del d'ara és diferent,
Aquell temps, molta de gent
Vivia amb seguretat.
Menjava bon pa de blat,
Que de ses finques collia,
Un bon porc engreixaria,
A sa perxa ben penjat.

En aquell temps es pagès,
Pensava en sa producció,
El terreny be cuidar-lo
Era lo seu malaveig.
A dins aquell entremès,
Una casa aixecaria,
De ella se'n serviria
De crèdits no me'n servesc.

L'any trenta u va entrar,
Sa República dins Espanya,
Se va fer grossa campanya,
Per escoles aixecar.
Sa va voler canviar,
Sa vella mentalitat,
de formar jove il·lustrat,
Dins ordre nou avançar.

Molt i molt va augmentar,
S'ensenyança dins Espanya,
En el jovent s'obligava,
Fins als catorze aguantar.
Per posar-se a treballar,
Certificat se daria,
Això el justificaria,
Un lloc de feina ocupar.

Acudits curts

Rescat aeri

Últimes notícies: s'ha estavellat un avió al cementiri de Huelva. Bombers procedents de Lepe han rescatat més de 10.000 cadàvers en el lloc del sinistre. Seguirem informant.

Els tres pits

- Doctor, doctor, que veniem perquè la meva dona té tres pits.
- Ah!, i que vol, que n'hi extirpi un?
- No, que m'implanti a mi una altra mà.

A la consulta del psiquiatra

- Doctor, tinc un problema d'inseguretat. O no?

El lleter

- Mare, mare, el lleter és aquí. Tens diners o he de sortir a jugar al carrer?

A l'oficina

- I des de quan estàs treballant en aquesta oficina?
- Des que em van amenaçar en despedir-me si continuava fent el vago.

El mapamundi

- Hola, bon dia, em dona un mapamundi de Bilbao?
- Marge dret o marge esquerre?

Cuina

Espinacs a la catalana

4 persones. 40 minuts

Ingredients:

2 quilos d'espinacs, 100 g. de pernil magre, 150 g. de panses de Màlaga, 100 g. de pinyons, 1 gra d'all, oli, sal i pebre

Preparació:

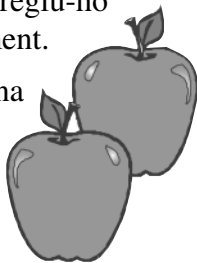
1. Trieu i renteu bé els espinacs, tot canviant-los d'aigua algunes vegades (heu de tenir cura que no quedi gens de terra).

2. Poseu-los a bullir amb molt poca aigua i sal uns cinc minuts; tot seguit, deixeu-los escórrer i refredar, premseu-los perquè surti tota l'aigua i talleu-los petits.

3. Escalfeu una mica d'oli en una paella grossa, sofregiu l'all, traieu-lo quan estigui daurat, poseu-hi el pernil tallat a trossets petits, deixeu-ho sofregir una mica i tot seguit afegiu-hi les panses (sense cues).

4. Quan s'inflin, afegiu els pinyons, deixeu-ho sofregir una mica i, abans que els pinyons adquireixin color, afegiu-hi els espinacs. Sofregiu-ho tot junt a foc lent, per tal que el conjunt s'escalfi uniformement.

5. Rectifiqueu de sal, assaoneu amb pebre. Serviu en una safata calenta.



Arròs parellada

6 persones. 55 minuts

Ingredients:

1 pollastre petit i tendre, 6 salsitxes, 6 gambes, 24 musclos, 6 rodanxes de llom, 3 carxofes mitjanes, 200 g de calamars, 250 g. de tomates madures, 250 g de pèsols esgranats, 2 dl. d 'oli; sal, pebre, 1 ceba, uns brins de safrà, 2 grans d'all, 1 llimona, brou o aigua calents i julivert

Preparació:

1. Cal obrir els musclos al baf, treure'n les valves i reservar-los.

2. En una paella amb oli, fregiu el pollastre tallat a trossos petits, fins que quedi ben daurat; un cop fregit, retireu tots els ossos. Fregiu el llom, les salsitxes i els calamars.

3. En el mateix oli, fregiu les carxofes, un cop retirat es les fulles dures i dividides en sis trossos (fregueules amb suc de llimona per tal que no es tornin negres), afegiu les cebes picades fines, quan siguin daurades, incorporeu les tomates ratllades i deixeu coure uns minuts.

4. Agregueu novament a la paella tots els ingredients anteriors.

5. En el morter, piqueu els alls, el julivert i el safrà lleugerament torrat. Després cal diluir-ho amb un xic d'aigua i afegir-ho al sofregit.

6. Afegiu a la paella, amb tots els altres ingredients, els pèsols i l'arròs; deixeu-ho ofegar una mica i afegiu-hi el doble de volum de l'arròs d'aigua ben calenta (pot ser brou). Assaoneu amb sal i pebre. Poseu-ho al foc uns vuit minuts.

7. Escalfeu prèviament el forn a 220 C. Passats els vuit minuts a sobre el foc, introduïu la paella al forn uns deu minuts més, destapada. Abans de posar la paella al forn, cal que hi poseu els musclos i les gambes pelades al voltant.

8. Quan retireu la paella del forn, ruixeu el contingut amb mitja llimona. Talleu l'altra meitat en dues parts i poseu-les d'adornament en la paella, en el moment de servir.

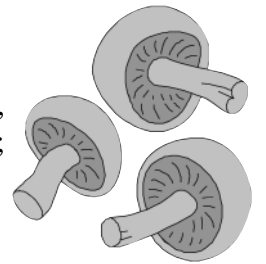


Cua de vedella amb sípia

En comptes de cua, es pot fer amb galta o qualsevol altra part de la vedella que sigui melosa.

Ingredients:

Cua de vedella, sípia, ceba, tomàquet madur, oli, brou de l'escudella, nou moscada, sal i pebre; per a la picada, pinyons, alls, safrà i un carquinyoli o una maria.



Preparació:

S'adoba la cua, a talls, amb sal i pebre negre i es fregeix en una cassola, amb un raig d'oli i un pessic de sal, fins que quedi rossa. Quan ho sigui, s'hi afegeix la ceba picada. Quan també ho sigui, s'hi afegeix el tomàquet ratllat, es tapa i es deixa coure completament. Després, es mig cobreix amb brou, s'hi afegeix un pols de nou moscada i es deixa coure, durant mitja hora, amb la cassola tapada, a mig foc. Després, es talla la sípia a daus i es tira a la cassola; llavors se li dóna un cop de foc, per a què torni a arrencar el bull, i es deixa coure, a foc baix, durant mitja hora més. Abans d'apagar el foc, es punxa la cua amb una broqueta, per assegurar-se que és cuita. Si no ho fos, s'hi deixa més estona i es torna a punxar. Es deixa confitar vint-i-quatre hores, abans de menjar-s'ho.

Llom amb mongetes

4 persones. 20 minuts

Ingredients:

600 g. de llom tallat a rodanxes, 800 g. de mongetes cuites, 2 cullerades de llard, oli d'oliva

Preparació:

1. En una paella al foc, poseu-hi l'oli i fregiu-hi les rodanxes de llom prèviament salpebrades.

2. Deixeu-les daurar per ambdós costats. Quan estiguin a punt, traieu-les i reserveu-les calentes.

3. En la mateixa paella, afegiu-hi una mica de llard, ofegueu-hi les mongetes, aprofitant el sabor que ha quedat a la paella després d'haver fregit el llom.

4. Després de passar-les, deixeu sofregir lentament, tot remouvant amb una cullera de fusta.

5. Quan les mongetes siguin daurades, serviu-les en els plats o en una plàtera acompanyades del llom que abans heu reservat calent.

Sípia amb mandonguilles

Ingredients:

Carn de vedella, botifarra crua, sípia, ou, ceba, tomàquet madur, all, julivert, farina, oli, pinyons, safrà, un carquinyoli, pebre negre i sal.

Preparació:

Es pica la carn de vedella i es barreja amb altre tant de botifarra crua, sense la pell. S'hi afegeix un ou cru, una mica de farina, sal, pebre negre i una picada d'all i julivert. Es pasta tot plegat fins a fer una massa homogènia i consistent. Es divideix en boletes, les quals es fregeixen en una cassola amb un raig d'oli i un pessic de sal. Quan són rosses, s'hi tira la ceba picada i es deixa enrossir.

Llavors s'hi tira el tomàquet ratllat i es deixa coure. Es piquen al morter uns quants pinyons, unes dents d'all, uns quants brins de safrà i un carquinyoli, fins que facin una pasta homogènia. Quan el tomàquet és cuit, s'hi afegeix la sípia, neta i trossejada, la picada, es posa el foc al mínim i es deixa ofegar. Es rescalfa vint-i-quatre hores després i es serveix.

P E T I T S A N U N C I S

AUTOMOBILS

GROC AUTOESCOLES. Avda. Jaume III, 25 Santa Maria. C/. des Menestrals, 21 Sineu. Sor Francina Cirer, 20 Binissalem. www.autoescolesgroc.com 609 641 816

TALLER LLUC RADO. Reparació general de l'automòbil. Plató, 17 Son Ferriol. 971 426 681

TALLER MECÀNIC MARCÉ. Reparació d'automòbils, revisions ITV, cavi d'olis, aire condicionat, parxes. Asegra, 25 local 7 Can Valero. 971 254 369

TALLERS D'ASIVAL. Mecànica, electricitat, xapa i pintura. Revisió ITV. D'Asival, 5 Polígon Can Valero. tallersdasival@telefonica.net 971 759 568

CARROCERIES. Construcció i reparació. Venta i reparació de grues hidràuliques. Ollers, 3 Polígon de Marratxí. 971 604 162

MALLORCALIMPIA. Servei de grua. Reciclatge de tot tipus de vehicles de desfeta, tramitació de baixes i retirada. Valoració màxima en sinistres de menys de 5 anys. mallorcalimpia@hotmail.es 971 101 313

AGENT FIAT. Venta i reparació.

Rafel Albertí, 153 Inca. 971 505 979

TALLER FIOL. Manteniment del vehicle. Suspensió, direcció. Frens ITV. Polígon de son Llaut (Santa Maria). Tel. 609 606 497

TALLER GINARD. Venda de cotxes i tractors nous i usats. Carretera de Santa Margalida s/n. Maria de la Salut. Tel. 971 525 731

BORSA IMMOBILIÀRIA

NOU PIS.COM. Lloguer i venda de pisos. Plaça de Sant Jaume, 13 Manacor. 971 555 567

Directament del promotor, se ven pis a Pollença. 607 209 522

IMMOBILIÀRIA MALLORCA. Beate Pregler. Palma, 17 Sant Joan www.pregler-immobilien.de. Tel. 667 078 450

ASSESSORIA IMMOBILIÀRIA. Administració de finques, venda i lloguers de vivendes i locals Lepanto, cantonada Provença, 18-1. Manacor 655 810 921

TOMIR. Gestió immobiliària. Plaça Major, 18 Campanet. 971 509 158 www.buscocasa.com. tomir

IMMOBILIÀRIA CALAGAVIOTA. Compra, venda, lloguer i asses-

sorament. Estanys, 27 Colònia Sant Jordi. Tel. 971 655 722 www.cala-gaviota.com

GRAN VIOBRA. Construccions en general. Venda i Lloguer d'Immòbles. Plaça Mare de Déu, 7 Colònia info@granviobra.com Tel. 971 656 330

IMMOBILIÀRIA TOÑI RUIZ. Isaac Peral, 46 Cala Rajada. Tel. 971 56654. A Manacor, Plaça de la Constitució, 1 Tel. 971 551 877. www.tonirui.com

NETEGES NORD. Cases (particulars i arrendaments...) Comunitats de veïns. Oficines i comerços. Finals d'obres. Manteniments. Mòbil 625 434 088 electrocorreu.netegenord@hotmail.com Pollença

INFOCASACOLOM.COM. La seva immobiliària a Portocolom.

TERRA VIVA IMMOBILIÀRIA. Lloguer de cases a fora vila amb piscina a Mallorca i a Menorca. Si vols llogar per setmanes visita'ns al www.terraviva-mallorca.com carrer Major, 36 Alcúdia Tel. 971 546 426

IMMOBILIÀRIA ARBONA. Construccions i promocions immobiliàries. Carrer de la Lluna, 92 Sóller Tel. 629 478 226 inmobiarbona.com.

NOVA PROMOCIO A S'ARENAL 19 vivendes, 3 locals, 36 aparcaments al carrer Bartomeu Calafell, cantonada Cannes. **PROMOCIONES @ RUSTIC - CALVIA.** jazztel.es 971 450 470

IMMOBILIÀRIA MUNAR. Promotora, compra-venda i lloguer ed'immobles, terrenys i locals comercials. Finançam la seva compra al 100% www.grupjm.es Duc de Rubí, 5 local, 3 Son Ferriol. 971 127 472

BOTIGUES I MAGATZEMS

EXPERT. Tota classe d'electrodomèstics, aire condicionat. Mare de Déu de Montserrat, 40. Rafal. 871 948 634. Son Oliva, 3 Tel. 971 498 522

PLANTES I FLORS. Can Pellisseta. Plaça, 28 Campos. 971 650 317

BALESA. Garroves (i també triturades), ametlles i altres fruits secs, pinsos, cereals i farratges. Productes agrícoles. Carretera d'Alcúdia km. 13'800 Sta. Maria del Camí www.balesa.es 971 621 504

CANFESOL. Ferreteria, adrogueria, pintures, articles de piscina, objectes de regal, parament, joguets. Carrer Bisbe, 1 Santanyi. Tel. 971 653 128

BOTIGAD'INFORMÀTICA UPI. Venta d'ordinadors i reparació a domicili. La Rambla, 44 B Campos. Tel. 971 650 155 jtoni-adrover@gmail.com

BOTIGAMONTANA. Articles de regal, manualitats, bosses fetes de texans, bisuteria dels anys 40 i actual, adobs de bisuteria... Carrer de sa Mar, 69 Tel. 971 631 563 Sóller

NO ÉS PECAT. Botiga eròtica. Avinguda Salvador Joan, 86 baixos. Tel. 971 559 268 Manacor. manacor@noespecado.com

PASTISSERIA FRAU. Pa mallorquí forn de llenya, ensaimades i pastissos. Sa Lluna, 7. Sóller

LLIBRERIA BOLIC. Educació i vida saludable. Tot tipus de llibres. Gran stock de conte infantil, educació, autoconèximent, teràpies alternatives. També trobaràs objectes de de feng shui, de ioga, minerals, oracles i un gran assortiment en encens, ensensors, música per a infants, per meditar, ètnica, dansa del ventre, documentals, pel·lícules... Col·legi, 5 Capdepera. 971 564 434

CIÈNCIES OCULTES

CARTOMÀNCIA. Respostes clares i encertades. Manacor. 666 683 774

SATURNINA, EL NOU TAROT. Ajudam en tots els problemes. Arrabassam d'arrel totes les energies negatives. Cita prèvia 971 469 649

ASTROLOGIA, naturologia, tarot, numerologia, vidència, interpretació de somnis, paciència. Einès Ojeda. Consultes a Manacor, Ciutat i Menorca. 651 072 677

TAROT, DESEMBRUIXAMENTS. Problemes de parella, protecció de males influències, desavenències familiars. Consultes amb hora prèvia. 971 299 719 607 716 683 Francesc

ASTRÒLEG: Eliseu Gallardo. Lectures particulars, classes particulars i grups, cita prèvia. Andrea Doria, 5 a sobreàtic. Ciutat. Gran Via 688-2-2 cantonada Girona de Barcelona. 696 840 643 www.Astroanamnesis.es

TAROTMIQUEL Treballs ocults, embruixaments i desenbruixaments, protecció personal i negocis, expert en unió i tornada de la parella, protecció enemics. La voluntat. 971 293 967 610 213 002

CONSTRUCCIÓ I ELECTRICITAT

CONSTRUCCIONS B&O. Construccions i reformes. Carrer Torrent, 9 s'Arenal. 608 583 305

CRISTALLERIA DIAMANT. Murals de mirall, instal·lacions comercials, tancament d'alumini, cristall aïllant de seguretat, gravats i bisellats. Bartomeu Calatayut, 5 Son Cladera. 659 682 492

POLIMENTS I VITRIFICATS SASTRE. General Weiler, 29 Inca. 971 503 936

DECOMAR. Envernissats, lacats i pintats. Can Valero, 30 local 13. 629 905 185

PEP MASCARÓ. Reformes d'obra, fontaneria, electricitat, ferro... Can Mete, 6 Pòrtol. 971 797 155

CONSTRUCCIONS Serra-Garau. Garriga, 29 Pòrtol. 695 161 139 - 37

REFORMES EN GENERAL. Fontaneria, electricitat, pintura. Instal·lador autoritzat. Urgències 24 hores. [www. By-pass.es](http://www.By-pass.es), kz 654 036 929

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES, antenes satèl·lit, TDT, telefonia, centraletes digitals. TELMA Naus Poima, passatge A Local 25 Can Valero 971 760 400

HIPERMADERAS. Portes, finestres, persianes, trespols, llis-tonos, gelosies, tarimes, cuines, pèrgoles ... i més. Fusters, 36 Polígon de Manacor. www.HIPERMADERAS.COM 971 555 182

METALISTERIA Son Peretó. Alumini, persianes, cristalleres, oscilobatents, ferro, arrambadors, barres, ... Son Peretó, 4 Manacor. 971 550 160

CONSTRUCCIONS I REFORMES. Antoni Fernández. Cabana, 47-3-D. Pont D'Inca. 609 844 438

MALLORQUINA DE TOLDOS. Confecció de tendals, cobertura de piscines, motorització i reparacions, tendals de camió. Licorers solar 169-170 nau 33 Polígon de Marratxí. 971 229 714

BANYERES AMIDA. Per un perfecte acoblament en la deteriorada, fabricada en vidre acrílic. Fàcil instal·lació sense obres. Licorers, 169-170. Polígon de Marratxí. infi@hotelcanariassl.com. 971 604 284

CARLOS DA MONTE BARRETO. Electricista. Obres, il·luminació, manteniment, instal·lador autoritzat, camvis de tensió, urgències. carlosadamonte@yohoo.com. ar 629981 183

MARGERS. Feim tot tipus de feina amb pedra. A la seca o amb pasta. 666 130 369

INSTAL·LACIONS SOLER. Calefacció, aire condicionat, termos, canvis de canonades, pintura, picapedrers, reparacions i obres, electricitat, grup pressió instal·lació i piscines. 617 321 015

ENRAJOLATS I ALICATATS Professionals en construcció. Banys, cuines, trespols de porcel·lana etc. 671 446 876 652 187 721

CONSTRUCCIONS MD2 Cases, xalets, reformes. 971 531 385-635 531 034 971 509 620-615 105 125

XESCMARTI. Paviment continu decoratiu. Paviment impresos, Cantó decoratiu, Enrajolats. Tre-

NUEVA PROMOCIÓN EN EL ARENAL

(19 viviendas, 3 locales, 36 aparcamientos)

C/ Bartolomé Calafell Esq. Cannes

CARACTERÍSTICAS

- Viviendas de 1, 2, y 3 habitaciones.
- Desde 50 m2 hasta 90 m2 + terrazas y balcones.
- Amplias terrazas en 1ª planta y áticos.
- Aparcamiento y trastero opcional.
- Fácil acceso desde autopista.
- A 200mts de la playa.
- Materiales 1ª calidad.

PRECIOS Y FORMAS DE PAGO ORIENTATIVAS

- Viviendas de 1 hab. con terraza 170.000€
- Viviendas de 2 hab. con terraza 205.000€
- Locales y aparcamientos - consultar.
- Financiación actual concedida del 90% a 30 años. (Euribor + 1%)
- Entrada 3.000€
- Pagos mensuales a convenir durante las obras.
- Entrega aprox. Mayo 2009.

RUSTIC CALVIA, S.L.
PROMOCIONES CONSTRUCCIONES
Paseo Marítimo, 16 - Palma

INFORMACIÓN 609 331 786 / 971 450 470
Y VENTAS: PROMOCIONES@RUSTICCALVIA.jazztel.es

ANUNCIAU-VOS A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

NomDNI

CognomsTel

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

spols. Sant Joan, 2 Sóller. 646 037 667 xescmarti.com

ECOELÈCTRICA. Electricitat en general. Energia solar. Cobertes fotovoltàiques. Instal·lador autoritzat. Manuel 646 825 308

PINTURES I LACATS. Biel Tugores. Pintura rústica, esponjats, estucats, façanes... Lluç, 180 Inca. 971 515 588

SERVEIS SANITARIS EU MOLL. Instal·lacions sanitàries, calefacció i piscines. Vicenç Buades, 40 Tel 971 865 061

ELÈCTRIQUES MANRESA. Instal·lacions elèctriques, antenes satelit, telefonia mòbil, aire condicionat, venda d'electrodomèstics. Ariel, 12. Cala d'Or. Tel. 971 657 378

CONSTRUCCIONS TOMEU RIBES. Constructors i margers. Sant Josep, 66 Vilafranca. Tel. 670 027 726

ELECTROESPORLES. Instal·lacions elèctriques en general. Jaume I, 6 baix. Esporles. Tel. 971 619 025

EXCAVACIONS I DERIVATS, S.L. Desmuntaments, formigó, sèquies, moviments de terra, microexcavació... Paviments, trepsols industrials, poliments... Tel. 629 473 002

BALEAR DE MANTENIMENT I AUTOMATISMES. Automatitzi la porta. Basculant, enrollable, corredora, batent. Venta, instal·lació i reparació. Contacte: 622 210 069 bma.amm@gmail.com

CONSTRUCCIONS JAUME I ROSSELLÓ. Doctor Fleming, 34 AMòbil 607 858 666 jaumeirossello@terra.es Llubí

ESTÈTICA I PERRUQUERIA

MIRANDA GYM. Carrer Guasp, 58. Plaça Sant Marino, 6 Coll den Rebassa. 971 267 994

DISSENYADORA DE MODA. Xisca Estremera. Confecció, transformació, aranjaments. Joan Miró, 113A. 971 287 479 xiscaemas@hotmail.com

PROFESSORA DE IOGA. Isabelle Ravenstein. Palma, 17 Sant Joan. monpetit@ravenstein.couk. Tel. 618763970

JOANA SEGURA. Depilacions, tractaments corporals i facials, manicura, pedicura, maquillatge. Formentor, 75 Pollença. Demanau hora al 971 530 058

PERRUQUERA I ESTÈTICA. Antònia Marín. Campanar, 1 Alaró. Demanau hora al 971 518 639

PERRUQUERIA UNIXEX CATI. Carrer Llaneres, 53 Santanyí. 971 653 001

SANDRA MENDEZ. Fotodepilació, fotorejuveniment, fototeràpia antitiques, fototeràpia antiacné. Sant Bartomeu, 114-2-B Consell 696 178 499

ESTÈTICA I MASSATGES

MARI. Depilació, manicura, ... Massatges, antirues... i més coses. Carrer Cristòfor Colom, 28. Al costat de Correus. Porto Colom. Tel. 639 013 315

CANA ROSETA. La perruqueria des de l'any 1931. Avinguda Baix des Cos, cantonada Sant Joan. Manacor. Demanau hora al 971 550 053

PERRUQUERIA DE SENYORES BARCELÓ. Carrer Ramon Muntaner, 43 Ciutat. Demaneu hora al 971 758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES MAKÀ. Botànic Bianor, 19, s'Are-

FUSTERIA I FONTANERIA

nal de Mallorca. Tel. 971 260 756

FUSTERIA AMENGUAL. Portes, persianes, armaris, porxos i cubertes, embigades, vidriera europea, decorats, cuines... Crèdit Balear, 10 interior nau A i B. Es Viver. 971 471 607

S'AIGO NETA. Instal·lacions de fontaneria, calefacció, aire condicionat, tractament d'aigües, energia solar. Plana, 39 Maria de la Salut. 620 410 572

FUSTERIA CAN COLOMET. Sa Rota des Pinar, 7 Maria de la Salut. 971 525 782

FUSTERIA AALSAMORA. Carrer Jesús, 34 Ariany. Tel. 971 830 275

FUSTERIA MONTERO. Mobles a mida i decoració, en fusta o en alumini. Carrer dels Licorers, 26-A. Polígon de Marratxí. 971 605 196

FONTANA. Muntatge i reparació de fontaneria, gas, aire condicionat. 609 676 145

TECNOMETÀLICA. Serralleria, acer inoxidable, llautó, coure, alumini. Feines per: nàutica, aviació, hostaleria, decoració, etc. Contradors, 37 L-1 Polígon de Marratxí. 971 604 536

MEDICINA

FISIOTERÀPIA. Col. 21. Úrsula Perelló. Carrer Vicenç Buades, 41. Tel. 971 867 003 ursi.perello@gmail.com Port de Pollença

TOPDENTAL PEGUERA. Dr. J. Schmitter. Estètica, implants, ponts... Av. Peguera, 12-A local, 12 Peguera. Tel. 971 685 197 info@zahnarzt-peguera.com

CA'S DENTISTA. Sant Martí, 2 Tel. 971 832 186 Vilafranca

ANIMA'T. Teràpia i Salut, dolors d'esquena, dolors de les articulacions, amb els aparells d'ANIMA'T ara et pots posar millor i cuidar-te a ca teva fàcil i començar l'alivi a les primeres sessions. Parc, 8 Ciutat. 971 780 301

GABINET D'ACUPUNTURA. Mesoteràpia, massatges, depilació Laser. Alcúdia, 51 Consell. 971 622 579

ESPAI TERAPÈUTIC. Doctor Joan Mir, metge de família, màster en sexologia i parella, màster en teràpia de conducta. Estàs satisfet amb la teva relació amb la parella? Pateixes tu o la teva parella qualche trastorn sexual? Pensau separar-vos? Consultau-nos. Font i Monteros, 22-1-A Ciutat www.espaiterapeutic.com 971 919 190

ÒPTICA SANTA PONÇA. Riu Sil, 10. Santa Ponça. Tel. 971 692 335

MOTONÀUTICA

VERT & VERT. Venta, custodia, manteniment. Pocomaco, 10 Can Valero. 971 298 158

NÀUTICA ES FORTÍ. Reparació i manteniment d'embarcacions. Sebastiana Clar, 5 Santanyí. 667 426 972

PRODUCTES NATURALS I ECOLÒGICS

ES RACO DE SES FADES. Massatges, filoteràpia, consultes naturopatia, auriculopuntura. Drenatge linfàtic. Promoció: drenatge reflexològic podal (sis sessions 80 euróns). Drenatge linfàtic (deu sessions 150 euróns). Plaça Jaume I, 6 Llorito. 971 524 478

FARMANATURA. Herboristeria, dietètica, dietes i consells. Passeig Colom, 34 (al costat de la peixateria) Can Picafort. Tel. 971 850 847

FINCASON BARRINA. La major botiga de productes ecològics. Dimecres de 9 a 17, dijous i divendres de 9 a 20. Dissabtes de 9 a 17. Camí son Frontera, carretera d'Inca a Llubí km 6 www.mallorcaorganics.com 971 504 540

L'ARC NATURA. Productes biològics, herbes medicinals, cosmètica natural, productes per a cèliacs. Bernat Vidal i Tomàs, 23 Santanyí. 971 653 001

BOTIGA CAFETERIA. Degustació de productes ecològics. Venta d'hortalisses ecològiques. Activitats medi ambientals. Autovia de Manacor Km. 40 Vilafranca. Tel. 971 560 631

ECOLÒGICA MALLORCA. Productes per el consum responsable. www.ecologica-mallorca.es. Sa Plaça, 6 Sineu. Tel. 971 520 577

CAN BATLIU. Productes ecològics per a l'agricultura i la jardineria. Productes fitosanitaris. Via Portugal, 25 Manacor. Tel. 971 550 519

CAN COLETO. Vins ecològics. Visites concertades. Convent, 10, Petra. Tel. 971 561 544

ECOFORN. Pa i pastisseria ecològica d'espelta elaborada de manera artesanal sense additius ni conservants. Mediterràni, 2 Porto Cristo. Tel. 615 910 992

FOX FIBRA. Cotó orgànic "ecològic", sense tintes ni lleixivet, ni cap altre producte químic o sintètic. Suau, confortable, antial·lèrgic. Venta a l'engròs i a la menuda al carrer Blanquerna, 6 de Ciutat. Tel. 971 200 720

CARNISSERIA ECOLÒGICA Ca na Cris. Sa Perxa. Productes artesanals. Avinguda Carles V, 22-Davant el Poliesportiu. Lluçmajor. Tel. 971 120 089

LA CASA NATURAL. Construcció, reformes, ecobioconstrucció, bioclimàtica, aplicació de pintures i vernissos naturals, aïllaments, suro natural per a trespols. Jardineria i agricultura biològiques. Estúdis geobiològics. www.lacasa natural.net Tel. 971 140 453

RESTAURACIÓ

SA BOTIGA DE BUFFONS. Teatre Cafè Presentacions, acomiadaments, aniversaris, sopars d'empresa, menús especials. Viu el teatre d'una altra manera. Consulta programació a sabotigadebuffons.com Valldargent, 29 Ciutat. 660 419 673

BAR RESTAURANT VICTÒRIA. Menú diari 8 euróns, dissabte 10, infantil 8. Gremi Forners, 28 Son Castelló 971 432 253

ES CANTÓ DE CAS CONCOS. Menú a 8 euróns, festius a 15, els vespres 14. menú de sopars d'empresa. Menjà per endur-se'n. Cas Concos des Cavaller. 971 839 548

CUBIGEL. Distribució de glaçons, (ice cubes). Servei a domicili. Discoteques, cafeteries, restaurants, pubs, bars, gasolineres, mercats, hostaleria. Jordi Sureda, 5 Manacor. 971 844 630

CAN LLERO. Menú diari 8'50. Paelles i porcella rostida per encàrrec. Dissabtes "Cocido madrileño". A partir de les 18'00 Canya i tapa 1'00 euró. Carretera de Manacor, 359 Son Ferriol. 610 679 643

AVANTE. Menú a 7'50. Carrer mestre Chapí, 26 al costat de l'església. El Viver. 971 473 687

HOSTAL RESTAURANT CAFÈ-HPC. Menjar per endur-se'n, amb 20% de descompte durant tot l'any. Cristòfol Colom, 5 Porto Colom. 971 825 323

AGROTURISME CAS SANT. Habitació doble amb berenar, 184 euróns. www.cas-sant.com 971 630 298

ESCOLA D'ALIMENTACIÓ NATURAL. Cursos de cuina energètica bàsica, cuina energètica avançada, cuina medicinal. Rosa Tugores www.llamaviva.com 971 757 617

SES XARXES. Dies feiners menú a 7 euróns. Menjar per endur-se'n. Dissabtes i diumenges xocolata amb xurros. 971 810 402

INTENSIU. Berenars i tapes. Especialitat en anguiles. Divendres i dissabtes concert alternatiu. Carrer de les Germanies s/n Muro. Reservau

al 971 860 646

ES CELLER. Carrer de l'hospital, 46 Petra. Menú a 8 euróns. A la carta 12 euróns de mitjana. Sopars d'empresa. 971 561 056

LIZARRAN. Tavernes selectes. Menú a 8 euróns. A la carta i tapes. Fra Juníper Serra, 14 Manacor. 871 989 220

MOTIVITY GLOBAL. Hostesses, models, personal per a esdeveniments... Vicenç Joan Rosselló, 59 Ciutat. 971 455 785

RESTAURANT CAN'ARABÍ. A la carta 30 euróns de mitjana. Noces, comunions, banquets d'empreses... Camí de Bellveure, K. 1'20 Binissalem. 971 512 211

RESTAURANT LATAKIA. Menú vegetarià. Especialitat Cuina sirio libanesa. Falafet, Hummus, Tabalé. Carrer Torrent, 5 Ciutat. 971 457 302 608 054 943

RESTAURANT ATÍPIC. Menú diari 12'90. Paella els diumenges i per endur-se'n. Gran assortiment de vins. Joan d'Austria, 12. Badia Gran. 971 785 322

BAR TONI COTXER. Especialitat en tapes variades. Plaça Major, 19 Sa Pobla. 971 540005

RESTAURANT ES CRUCE. Menú a 8 euróns. Carr. Cala Bona. Costa dels Pins. Reservau al 971 840 382

SANT JORDI. Bar Restaurant. Menú a 7'50. Formentor, 73. Pollença. 971 531 536

CA SA PAGESA. Vine a gaudir d'un bon berenar, un millor dinar i un insuperable sopar. C/de la Rec-toria, 1 Sóller. 971 638 087

RESTAURANT SA RESIDÈNCIA. Bufet a 9'50. Noces, batejos, comunions. Dissabtes vespres bufet i ball de saló. Ctra. Cala Figuera s/n. Tel. 971 653 560 Santanyí

RESTAURANT SA COMUNA. Menú i 7 euróns, a la carta 12 euróns de mitjana. Piscina i solàrium. Banquets de batejos i comunions. Tel. 971 524 697

RESTAURANT CAN PEP SERRA. Gabriel Roca, 87. Colònia de Sant Jordi. A la carta 30 euróns de mitjana. Barca pròpia. Reservau al 971 655 399

RESTAURANT PARISIEN. Menú a 8 euróns. Servei a la carta. Ciutat, 18 Artà. Tel. 971 835 440

BODEGACAN PANXO. Menjars casolans. A la carta 15 de mitjana. Verge del Carme, 4 Port de Pollença. Tel. 971 866 356

RESTAURANT CAN FERRÀ. A la carta 12 de mitjana. Carrer de Sant Pere, 3 Port de Pollença. Electrocorreu info@canferra.com Tel. 971 867 006

RESTAURANT L'AUP. Cuina de mercat i de graella. Ctra. Pollença (creuer Cala St. Vicenç). Tel. 971 532 606

RESTAURANT CA S'HEREU. Menú del dia a 8. Festius a 15. Vespres a la carta: amanides, pa amb olis, carn i peix a la planxa.

Pere Estruch, 1 Binisalem. Tel. 971 886 873

BAR KIKE. Plat del dia 5 més la beguda. Gremi Boters, 5 Son Castelló. Reservau taula al 971 432 028

LES DELÍCIES. Restaurant - pizzeria - barbacoa. Carns a la brasa i peix fresc. Carretera d'Alcúdia a la frontera de la Platja de Muro. Tel. 971 890 273

CAFETERIA BON VI. Plat del dia, 8 euróns beguda inclosa. Plats combinats, tapes, entrepans. Santa Maria del Camí, 3 Port de Sóller. Reservau al 971 632 057

RESTAURANT CAN MIQUEL. Avinguda de les Dàlies, 31 (davant l'Església) Palmanyola. Reservau al 971 617 727

RESTAURANT CAN JERONI. Menú a 7 €. Els caps de setmana al vespre a la carta. Carrer de Mossèn Alcover, 11. Son Carrió

CELLER LA PARRA. Cuina típica mallorquina. Paella vegetal, porcella, paella mixta, tumbet... Joan XIII, 84 vora la benzineria. Port de Pollença. Reservau al 971 865 041

MENJARS PREPARATS CANA TERE. Menjars a la mallorquina per endur-se'n. Cada 5 pollastres, un de regal. Avinguda Amèrica, 4, S'Arenal, al costat de la benzineria. Tel. 971 266 745

ES RECÓ DEN BLAI. Menú a 8'25, cafè inclòs. Joan Carles I, 62 de Muro. Reservau al 971 861 050

RESTAURANT MODESTO. Carn a la brasa. Postres casolans. Carrer Torrent de can Botana. Cala Sant Vicenç. Reservau al 626 085 554 971 531 463

RESTAURANT CAS BEATO. Menús a 12 €, festius a 20. Servei a la carta. Carrer Tanqueta, 1 Randa. Reservau al 971 120 300

RESTAURANT CAS TEULER. Carretera d'Inca a Selva km. 3. Reservau taula al 971 515 777

BAR BARA. Berenars, menú a 6 €, carta. Ctra. Manacor, km 4'8 Reservau al 971 427 780 Son Ferriol

RESTAURANT CAN TITO. Peix i marisc fresc. Cuina mallorquina. Passeig del Born des Molinar, 2 Reservau al 971 271 016 cantito2001@terra.es

CAFETERIA CLUB NAUTIC CALA GAMBÀ. Menú Del dia a 8 €. Tapes variades, paelles i fideuades. Menjars per encàrrec. Passeig Cala Gamba s/n. Tel. 971 262 372

RESTAURANT ES CRUCE. Cuina mallorquina a la carta: porcella, rap a la marinera, cargols, me i picada. Gran varietat de plats per endur-se'n. Carretera Ciutat a Manacor km. 41 Vilafranca. Reservau al 971 560 073

CELLER RESTAURANT SA TRAVESSA. Cuina mallorquina. L'amo és el cuiner. Menú a 9'50. Carrer Murta, 16 Inca. Reservau al 971 500 049

SERVEIS PROFESSIONALS

TOT EN SERVEI DOMÈSTIC. Atenció a persones majors i servei domèstic. www.centrodeseleccio.com 971 754 916

ADMINISTRACIONS ANDRATX. Menéndez Pelayo, 18 A Andratx 971 236 101

DOMESTIC SERVEI MALLORCA. Internes, externes, matrimonis, caps de setmana, cuiners, tenir cura d'ancians, assistència hospitals. Carme, 3-A Ciutat. 971 723 988

DESIMPER. Productes de neteja. Ollers, 109 local, 4 Polígon de Mar-ratxí. 607 938 491

MUDANCES MEDITERRANI. Cada setmana a Alemanya, Suïssa, Mallorca, Eivissa, Menorca, Costa Blanca. www.mudanzas-mediterraneo.com 971 434 155

FILATÈLIA. Vols una valoració dels teus segells... T'interessa comprar o vendre? Vols colleccionar i no saps la millor manera de fer-ho? Posa't en contacte amb el Grup Filatèlic Gent Cardessana. Clavells, 5 07530 Sant Llorenç. 971 569 377

AUTOESCOLA Lluís Ferrer. Llicència de ciclomotor, permís C (de Camió), Cursos BIP (taxi, ambulància, policia...) Major, 27 Sant Llorenç www.autoescolalluís.com

**Necessitam comercials,
reporters/es...
Bones comissions
971 858 580
estel@premsaforana.cat**

isferrer.com. 971 838 406

MARTA MIMO & TOMEU REINÈS. Complements de sac i roba. Antoni Maura, 4 Sóller. 661 021 075

CLUB GIMNÀSTIC. S'Arenal Platja de Palma. Camí de ca na Gabriela. Dilluns i dimarts gimnàstica rítmica. 971 120 089

CLINICA VETERINÀRIA SINEU. Dilluns, dimecres, divendres i dissabtes d'11 a 13 hores. De dilluns a divendres de 16'30 a 20'00. Carrer des Menestrals, 20. 971 520 349 veterinary@cvsineu.com

INDUSTRIA DE L'EMBALATGE. Cartonatges Guillauma. Gran Via Asima, 29. Son Castelló. 971 431 173

FORCAT Neteges forestals, poda de pins i de palmeres. 637 792 192

ESCOLA DE VOL ES CRUCE. Baptisme de vol. 10 minuts amb pilot 20 euróns. Carretera de Manacor km. 42. Tel. 629 392 776

ASSESSORIA PORTO Colom. Assessorament fiscal, contable, laboral. Carrer Cristòfor Colom, 38 Porto Colom. Tel. 971 826 181 aeportocolom@telefonica.net

RENTADURIA TINTORERIA JOAN. Cortines, cobertors, catifes, nòrdics... Passeig Colom, 55 Can Picafort. Tel. 971 850 037

LLEÓ VERD. Floristeria, perruqueria canina, animallets. Carrer d'Avall, 12 Sineu. Tel. 971 520 789

MAPFRE. Tota classe d'assegurances. Ronda de l'Estació, cantonada Bons Aires. Sineu Tel. 971 520 870 perels@mapfre.com

RECART. Repartiment i manipulació de correspondència. Mòbil 630 678 416 Manacor

FUTUR CLIMA. Venda i reparació d'aire condicionat. Maquinària d'hostaleria i alimentació. Mòbil 678 547 937 s'Illot.

INTERNET I SISTEMES POL-LÈNTIA. La Gola, 11 baixos. Port de Pollença. 971 867 796 info@nchinformatica.com

PUBLICITAT ÀNCORA. Bro-dats, serigrafia, reclams publici-

taris. Margalida Monlau, 48 Son Ferriol. Mòbil 661 711 656

FUTURQUIMIA. Fabricam desinfectants per a piscines, per rentar roba de l'hostaleria, per a rentar vaixelles... Carrer Asipo, nau, 2 Tel. 971 759 259 Can Valero

BALL DE SALÓ SOCIAL STYL. Piano Bar. Donam classes de ball. Els caps de setmana ball per tothom. Carrer de Manacor, 2 Campos. Mòbil 661 565 119

TOLDOS S'ARENAL. Tota classe d'envelats. Sant Cristòfor, 26. Tel. 971 441 980 s'Arenal de Mallorca

PARQUETI ARMARIS MIQUEL COLINA. Parquet, armaris, tarimes, portes, cuines... Marbella, 15 local, 3 can Pastilla. Tel. 971 263 657

CAS FERRER-ARTESANIA EN FERRO. Serralleria, forja artística, metal·listeria, reparació de molins. Carrer Blatera, 2 Son Ferriol. 971 429 579

U.K. IMPORTS. Distribuïm cerveses britàniques. Guinnes, Heiniker, Tetley, Cruz Campo... La Creu, 21 Llubí. Tel. 971 522 280

PERFORACIONS AIGÜES MALLORCA. Sondejos d'aigua garantida. Tel. 620 632 714

RESIDENCIA GENT GRAN CALA ESTÀNCIA. Miquel Mas-sutí, 22. Can Pastilla

PISCINES SÓLLER. Construció de piscines i aljubs. Camí de sa Figuera, 27 Sóller. Tel. 656 951 382

RESIDENCIA GALES. Per a tercera edat. Vàlids i assistits. Possibilitat de subvencions. Assistència mèdica, fisioterapèutica, rehabilitació. Miquel Rosselló alemany, 17 Ciutat. Tel. 971 401 776

METALLISTERIA MARTINEZ. Treballam el ferro. L'acer i l'alumini. Gremi Tintorers, 16 Son Castelló. Tel. 971 430 156

GALLETES GELABERT Molí d'en Negre, 2 Porreres Tel. 971 647 080

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P. Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 40 € anuals

Signatura:

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Carrer Bellavista, 44
07240 Sant Joan (Mallorca)**